

CE ESTE CREȘTINISMUL?

**de
Joel Stephen Williams**

Traducere de Magda Elkins

*„Duceți-vă în toată lumea
și predicați Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15)*

*„Dumnezeu a avut plăcerea să mântuiască
pe cei care cred, prin nebunia predicării.”
(1 Cor. 1:21)*

*„...noi predicăm pe Hristos cel răstignit...”
(1 Cor. 1:23)*

*„Căci noi nu ne predicăm pe noi înșine,
ci pe Hristos Isus ca Domn...”
(2 Cor. 4:5)*

Copyright 1997
De Joel Stephen Williams
Toate drepturile sunt rezervate
Tradusă cu permisiunea autorului

Kerygma Books
University City Church of Christ
4626 NW 8th Avenue
Gainesville, FL 32605
U.S.A.

Dacă vă mărturisiți credința în Hristos și sunteți botezați parțial ca rezultat al citirii acestei cărți, vă rugăm să îi scrieți autorului la adresa de mai sus și să îl încurajați, spunându-i despre convertirea la Hristos pe care a-ți făcut-o.

Prescurtări

Vechiul Testament

Gen.	Geneza	Isa.	Isaia
Deut.	Deuteronomul	Ier.	Ieremia
Psa.	Psalzii	Ezec.	Ezechiel

Noul Testament

Rom.	Romani	1 Tesal.	1 Tesaloniceni
1 Cor.	1 Corinteni	2 Tesal.	2 Tesaloniceni
2 Cor.	2 Corinteni	1 Tim.	1 Timotei
Gal.	Galateni	2 Tim.	2 Timotei
Efes.	Efeseni	Iac.	Iacov
Filip.	Filipeni	Apoc.	Apocalipsa
Col.	Coloseni		

Cititorul este îndemnat să obțină fie Noul Testament, fie întreaga Biblie și să citească toate trimiterile la scriptură din această carte. În afara Bibliei, singura lucrare citată va fi un dicționar grec, de vreme ce Noul Testament a fost inițial scris în limba greacă (*Un lexicon grec-englez al Noului Testament și al altor lucrări creștine de început*, de Walter Bauer; tradus și editat de William F. Arndt, F. Wilbur Gingrich, and Frederick W. Danker; University of Chicago Press, 1979). Această lucrare va fi prescurtată *DG*.

Ce este creștinismul?

Ce este creștinismul? Scopul acestei cărți este de a explica creștinismul în termeni simpli, de a arăta modul prin care devenim creștini și de a rezuma ce trebuie să creadă un creștin și cum trebuie să se comporte. Creștinismul despre care veți citi în aceste pagini este creștinismul cunoscut și practicat în perioada apostolică din secolul întâi. Fiecare afirmație cu privire la creștinism va fi sincer bazată pe sfințele scripturi. Ceea ce urmează este o încercare de a vă prezenta creștinismul fără tradițiile adăugate de oameni în ultimii două mii de ani. Deși multe dintre ele sunt inofensive, unele tradiții sunt greșite și trebuie evitate.

Astăzi, mulți oameni nu știu exact ce este cu adevărat creștinismul, deoarece îl asociază cu tradițiile care obstrucționează adevărul. Poate că în trecut ați avut anumite prejudecăți împotriva creștinismului, fiindcă un anumit aspect al bisericii v-a dezamăgit, sau un exemplu nepotrivit dat de cineva, care se autointitulează creștin, v-a făcut să vă îndepărtați. Dacă această situație vi se aplică, vă rog să citiți această carte și să priviți creștinismul conform idealului la care aspiră, nu conform strădaniilor pline de fisuri ale unor ființe umane, care încearcă să fie creștini. Judecați creștinismul conform standardului descris în Noul Testament, despre cum trebuie să fie creștinii și biserica. Cei care susțin că sunt creștini, s-ar putea să nu se comporte cum ar trebui, să nu predice, să nu se închine cum ar trebui, dintr-o serie de motive. Poate nu cunosc întregul adevăr, poate au fost induși în eroare de învățături greșite, poate sunt ipocriți. De cele mai multe ori, sunt cu adevărat sinceri, dar fac unele greșeli, ca orice muritor. Vă rog, nu respingeți creștinismul din cauza eșecului unui om care susține că este creștin. Judecați creștinismul după Isus Hristos. Veți descoperi că Isus Hristos, autorul și fondatorul religiei creștine, nu vă va

dezamăgi în nici un fel. În vreme ce discipolii Lui fac greșeli, El este fără pată.

Nevoia de mântuire

Creștinismul este religia celor ce se numesc creștini (Fapte 11:26; 26:28; 1 Petru 4:16). Creștinul este un discipol al lui Isus din Nazaret, numit Hristosul sau Mesia, de cei care cred în El. De ce ar trebui ca toți oamenii să fie creștini? Deoarece cu toții avem nevoie de mântuirea de păcate. Pentru a înțelege nevoia de mântuire, să vedem mai întâi ce înseamnă a fi o ființă umană care trebuie să dea socoteală lui Dumnezeu.

Omul este mai mult decât o simplă creatură fizică, așa cum sunt animalele. Avem ceva în noi numit duh sau suflet, ceea ce înseamnă că suntem ființe spirituale (Fapte 7:59; 1 Cor. 2:11; 1 Tesal. 5:23; Iac. 2:26). La început Dumnezeu a creat totul (Gen. 1:1), dar a creat omul după chipul și asemănarea Sa (Gen. 1:26-27; Col. 3:10; Iac. 3:9). Înseamnă că Dumnezeu ne-a dat capacitatea de a gândi și a judeca. Suntem înzestrați să înțelegem lucruri spirituale și să credem într-o ființă supremă, pe care o numim Dumnezeu. Putem să facem distincția între bine și rău, să ne simțim vinovați, precum și să înțelegem ce este nobil și onorabil. Avem sentimentul venerației, când medităm la măreția lui Dumnezeu. Putem să ne închinăm, iar pretutindeni în lume, în toate rasele umane, imboldul de a aspira către o ființă superioară este universal. Avem capacitatea de a duce o viață nobilă, imitând sfințenia lui Dumnezeu (Matei 5:48; Efes. 4:21-23; 1 Petru 1:14-16).

Când apostolul Pavel a predicat la Atena, în Grecia, a lăudat pe atenieni pentru că erau extrem de religioși (Fapte 17:22). Aveau altare și obiecte de închinare pentru numeroși zei. Ca să fie siguri că nu au omis nici un zeu, au construit un

altar pentru un zeu necunoscut. (Fapte 17:23). Atunci Pavel le-a dezvăluit pe singurul Dumnezeu adevărat.

Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea, este Domnul cerului și al pământului și nu locuiește în temple făcute de mâini. El nu este servit de mâini omenești, ca și când ar avea nevoie de ceva, El, care dă tuturor viața, suflarea și toate lucrurile. El a făcut fiecare neam de oameni dintr-un sânge, ca să locuiască pe toată fața pământului; le-a așezat timpuri rânduite și hotare locuirii lor, ca ei să caute pe Dumnezeu și, bâjbâind, să-L găsească, măcar că nu este departe de fiecare dintre noi. Căci în El avem viața, mișcarea și ființa, după cum au zis și unii dintre poeții voștri: „Căci vlăstarii Lui suntem” (Fapte 17:24-28).

De vreme ce Dumnezeu este creatorul nostru, suntem răspunzători față de El (Isaia 43:7; Apoc. 4:11). Pavel le-a spus atenienilor că vor fi judecați de Dumnezeu într-o zi: „Dumnezeu (...) poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască, pentru că a rânduit o zi în care va judeca după dreptate pământul locuit” (Fapte 17:30). Deoarece Dumnezeu ne-a înzestrat cu capacitatea de a raționa și a face diferența între bine și rău, suntem răspunzători. Pavel vorbește despre oameni care nu au nici o lege scrisă de la Dumnezeu, dar care instinctiv „își sunt singuri lege” (Rom. 2:14). Pentru că putem ști că Dumnezeu există (Psa. 19:1-6; Rom. 1:19-20) și pentru că știm diferența dintre bine și rău, trebuie să dăm socoteală pentru gândurile, faptele și viețile noastre înaintea lui Dumnezeu (Fapte 10:42; Rom. 2:16; 1 Cor. 4:5).

Trista realitate este că, toți oamenii maturi, care cunosc diferența dintre bine și rău, au păcătuit. Păcatul este orice lucru în contradicție cu voința lui Dumnezeu. Este „fărădelege” (1 Ioan 3:4). „Orice nedreptate este păcat” (1 Ioan 5:17). Binele și răul nu sunt concepte determinate

arbitrar de Dumnezeu; orice este asemănător lui Dumnezeu este drept, iar orice este contrar lui Dumnezeu este greșit. Dumnezeu este dragoste, deci a fi fără dragoste este păcat (1 Ioan 4:8; 16). Adevărul este bun, pentru că Dumnezeu nu minte niciodată (Tit 1:2). Există mai multe liste cu privire la diversele tipuri de păcate în Noul Testament, care ne ajută să înțelegem ce implică păcatul. În Romani, Pavel scrie despre păcătoși:

...fiind plini de orice fel de nedreptate, desfrânare, de lăcomie, de răutate; plini de invidie, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase; sunt șoptitori, bârfitori, urători de Dumnezeu, obraznici, aroganți, lăudăroși, născocitori de rele, neascultători de părinți, fără pricepere, călcători de cuvânt, fără dragoste firească, fără îndurare (Rom. 1:29-31).

Pavel enumeră de asemenea „faptele firii păcătoase”: „adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare, idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășii, certuri, gelozii, mâni, neînțelegeri, dezbinări, secte, invidii, ucideri, beții, petreceri dezmațate și alte lucruri asemănătoare cu acestea” (Gal. 5:19-21). Pavel mai enumeră și pe aceia care nu vor moșteni o casă în ceruri, decât dacă se pocăiesc și caută mântuirea: „nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici cei afemeiați cu ei înșiși, nici homosexualii, nici hoții, nici cei lacomi de bani, nici bețivii, nici defăimătorii, nici zgârciții, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:9-10; vezi Col. 3:5-10; 1 Tim. 1:9-11; 2 Tim. 3:2-5; Iac. 3:14-16; 1 Petru 2:1-2).

Nu îi putem învinovăți pe alții de păcatele noastre. Păcătuim pentru că cedăm ispitei (Iac. 1:12-15). Deși Adam și Eva au introdus păcatul în lume, noi nu am fost niciodată forțați să păcătuim. Am păcătuim pentru că am urmat exemplul altora și am dorit să facem ce este rău. Astfel s-a răspândit păcatul în întreaga omenire (Rom. 5:12). La fel

cum toți cei care Îl urmează pe Hristos sunt mântuiți, tot așa cei care l-au imitat pe Adam, urmând calea păcatului, sunt pierduți (Rom. 5:15-21). În mod greșit, unii oameni afirmă că moștenim firea păcătoasă a lui Adam și suntem vinovați de păcat din momentul în care ne naștem. Biblia ne învață altceva. Fiecare om este răspunzător pentru sine în fața lui Dumnezeu. Copiii nu vor fi pedepsiți pentru păcatele părinților, și nici părinții nu vor fi pedepsiți pentru păcatele copiilor (Ier. 31:29-30; Ezech. 18:1-20).

Deoarece suntem păcătoși, iar Dumnezeu este un Dumnezeu sfânt și perfect, suntem despărțiți de El (Isaia 59:1-2). Adam și Eva au fost izgoniți din grădina Edenului după ce au păcătuit (Gen. 3:1-24). Tot așa, Dumnezeu ne judecă atunci când ne facem vinovați de păcat. Toți suntem vinovați de păcate în fața lui Dumnezeu, chiar și oamenii religioși (Rom. 3:9). „Nu este nici un om drept, nici unul măcar” (Rom. 3:10). „Căci toți au păcătuit și n-au ajuns la slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23; 1 Ioan 1:8-10). Plata pe care o merităm cu toții este moartea: „fiindcă plata păcatului este moartea” (Rom. 6:23; vezi Gal. 6:7-8). De aici ne dăm seama de marea noastră nevoie de mântuire. Suntem pierduți, pentru că suntem păcătoși; suntem incapabili să ne mântuim singuri; suntem neajutorați (Rom. 5:6). Dacă ne străduim din toate puterile, vom păcătui mai puțin în viitor, dar tot vom păcătui. În plus, suntem incapabili să plătim pentru păcatele deja comise. Avem disperată nevoie de mântuire. Avem nevoie de un Mântuitor!

Mântuitorul din ceruri

Imaginați-vă un om pe fundul unei gropi din care nu poate ieși. Are nevoie de ajutor fie de sus, fie din afară. Are nevoie de cineva care să îi arunce o frânghie sau o scară. Are nevoie de un salvator. Omenirea a fost în aceeași situație din

cauza păcatului. Avea nevoie de ajutor din cer și marele nostru Dumnezeu ne-a trimis un salvator, un Mântuitor. Există un singur Dumnezeu (Deut. 6:4; Marcu 12:29, 32; 1 Cor. 8:4, 6; Efes. 6:6; Iac. 2:19), cunoscut sub trei forme, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt (Matei 28:19; 2 Cor. 13:14; Ioan 15:26). Numele de „tată” nu înseamnă că Dumnezeu este căsătorit, sau că o soție cerească a avut un fiu. „Tată” ne arată că Dumnezeu ne este ca un părinte, deoarece ne supraveghează și ne iubește (Matei 6:9; 7:9-11). Isus Hristos nu se numește „Fiul lui Dumnezeu” pentru că Dumnezeu și soția sa cerească l-au dat naștere, sau pentru că Tatăl este mai vârstnic decât Fiul. Are numele de „Fiul lui Dumnezeu” deoarece a fost supus în relația Lui cu Dumnezeu Tatăl, așa cum orice Fiu trebuie să fie supus tatălui său (Ioan 4:34; 5:30; 6:38). Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt veșnici și de divini. Ei sunt Dumnezeu, nu om.

Aceasta înseamnă că Mântuitorul nostru, Isus Hristos, nu și-a început existența când s-a născut în această lume. El trăia cu mult înainte de Avraam (Ioan 8:58). A existat înainte de crearea lumii (Ioan 1:3; Col. 1:15-16; Evrei 1:2). Este ceea ce numim pre-existența lui Hristos (Ioan 3:13; 8:23; 17:5, 24; 18:37). Mântuitorul nostru, Isus Hristos, este veșnic. A existat dintotdeauna și va exista veșnic (Apoc. 1:8, 17; 21:6; 22:13; Ioan 1:1; Evrei 13:8). Cu toate că a fost în ceruri, unde putea fi slujit de mulțimi de îngeri, a coborât pe pământ în mod voluntar, să fie Mântuitorul nostru (2 Cor. 8:9). Pavel explică minunata veste bună care face creștinismul unic:

El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci s-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat chip de rob, făcându-se asemenea oamenilor (Filip. 2:5-7).

Omenirea păcătoasă avea nevoie de un Mântuitor. În loc să ne ceară imposibilul, adică să plătim pentru propriile noastre păcate, Dumnezeu a trimis pe unicul Său Fiú în lume, să rezolve problema păcatului pentru noi (Ioan 3:16). De aceea mesajul creștinismului se numește „evanghelie” (Marcu 1:1; 16:15; Rom. 1:16; Efes. 1:13; 1 Tim. 1:11). Cuvântul „evanghelie” înseamnă „veste bună”. Faptul că situația noastră nu este fără ieșire este o veste bună. Dumnezeu ne-a trimis un Mântuitor să ne salveze de păcate. Mântuirea s-a coborât din cer în persoana Fiului lui Dumnezeu, Isus Hristos.

Nașterea lui Hristos

Pentru ca Fiul lui Dumnezeu să fie Mântuitorul nostru, Dumnezeu a înlesnit o naștere cu totul diferită, miraculoasă. Dumnezeu a ales un un cuplu evreu bun, Iosif și Maria, ca părinți ai acestui copil deosebit. Iosif și Maria erau logodiți, ceea ce înseamnă că fuseseră promiși unul altuia și erau socotiți soț și soție, dar nu își începuseră încă viața împreună, și nu își consumaseră căsătoria prin legătura sexuală (Matei 1:18-25). Maria era încă fecioară (Luca 1:26-34). În mod miraculos, Dumnezeu a creat pruncul Isus în pântecul Mariei, prin Duhul Sfânt (Matei 1:20; Luca 1:35). În acest fel Isus a avut o mamă pământească, dar Dumnezeu I-a fost tată (Gal. 4:4; Rom. 1:3; Luca 1:35). Este ceea ce se numește în mod obișnuit nașterea lui Hristos din fecioară.

Termenul folosit cel mai des pentru a descrie acest proces este încarnare, ceea ce înseamnă că Fiul lui Dumnezeu a devenit o ființă umană. Apostolul Ioan folosește termenul „Cuvântul” pentru Isus, atunci când descrie încarnarea. „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu... Și Cuvântul a devenit trup și a locuit printre noi” (Ioan 1:1, 14; vezi Rom. 8:3; 1 Tim. 3:16; 1 Ioan 4:2; 2

Ioan 7). Ca să ne fie în întregime Mântuitor, Hristos a devenit unul dintre noi (Evrei 2:14, 17).

Isus Hristos este unic în multe feluri, și natura lui dublă, divină și umană, este foarte importantă. Cât timp a trăit pe acest pământ, Isus Hristos a fost o ființă umană. A avut o descendență pământească și s-a născut din părinți muritori (Matei 1:1-17; Rom. 1:3; 9:5). A parcurs procesul normal al creșterii, pe care îl parcurge orice om. A fost un nou născut, care a crescut și a ajuns la vârsta adultă (Luca 2:40). A avut nevoi fizice umane, ca nevoia de hrană, apă și odihnă. A avut nevoie chiar și să se roage (Matei 4:2; 8:24; 14:23; Ioan 4:5-7; 19:28). Ca om, Isus a simțit bucurie, durere, mânie, dragoste și compasiune (Matei 9:36; 26:37; Marcu 3:5; 10:21; Luca 10:21; Ioan 12:27; 15:11). Isus a și plâns (Ioan 11:35) și a fost ispitit (Matei 4:1-11; Luca 4:1-13; Evrei 4:15). Isus a cunoscut durerea fizică și a experimentat moartea ca om (1 Petru 3:18; 4:1). Da, Isus a fost foarte mult o ființă umană.

În același timp, totuși, Isus a fost în întregime divin, de asemenea (Ioan 10:30). El nu este numit numai „Domn” și „Fiul lui Dumnezeu”, ca titluri divine (Ioan 10:25-33; Luca 2:11; Apoc. 4:8-11; 19:16), ci și „Dumnezeu” (Ioan 1:1; 20:28; posibil în Rom. 9:5; Tit 2:13; Evrei 1:8; 2 Petru 1:1). Cu toate că Isus Hristos nu a folosit din plin toată puterea asociată cu latura Lui dumnezeiască, El posedă în întregime divinitatea (Col. 1:15, 19; 2:9). Isus Hristos a fost Dumnezeu-om. A fost în același timp Dumnezeu și om. Când se amestecă alb și negru, se obține o culoare intermediară, gri. Dar Isus Hristos nu a fost ceva între Dumnezeu și om. Nu a fost înger. A fost Dumnezeu și om în același timp.

Fiindcă Isus Hristos a fost atât Dumnezeu, cât și om, El este Mântuitorul perfect. El poate reprezenta perfect ambele părți în legământul dintre Dumnezeu și om (1 Tim. 2:5-6). Ca om, a putut plăti datoria păcatului nostru. Ca

Dumnezeu, a fost sacrificiul perfect și demn să plătească pentru păcatele noastre. Vom discuta acest aspect peste câteva pagini, când vom studia ispășirea, dar este important să știm că toate acestea au fost în planul lui Dumnezeu de la crearea lumii (1 Petru 1:20). De vreme ce Isus Hristos avea să fie Dumnezeu și om în același timp, a intrat în lume prin intermediul unei nașteri unice, având o mamă pământească și un Tată ceresc. Mântuitorul a venit din ceruri și a fost Fiul lui Dumnezeu. După cum li s-a spus păstorilor, „astăzi, în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul” (Luca 2:11).

Viața lui Hristos

Dacă nu cunoașteți prea multe despre viața lui Hristos, citiți cele patru evanghelii, după Matei, Marcu, Luca și Ioan. Aceste patru documente prezintă nașterea lui Hristos (Matei 1:1 - 2:12; Luca 1:26 - 2:20), precum și o întâmplare ce a avut loc când Isus avea doisprezece ani (Luca 2:41-52), dar accentul principal este pe ultimii trei sau patru ani din viața lui Isus, și anume serviciul public. De la vârsta de treizeci de ani, Isus a predicat și a predat oamenilor voia lui Dumnezeu. A atras mulți discipoli și a ales anumiți ucenici, numiți „apostoli”, care urmau să Îi proclame mesajul după plecarea Lui din această lume.

Isus a făcut multe miracole, care sunt dovada că Dumnezeu aproba ceea ce spunea și împlinea (Ioan 2:11; 5:36; 10:25, 37-38; 14:11; Luca 7:20-22; Matei 9:1-8; Evrei 2:4). Numai câteva din miracolele lui Isus sunt menționate în cele patru evanghelii, „dar acestea au fost scrise pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața veșnică” (Ioan 20:30-31). Iată o listă a miracolelor lui Isus în cele patru evanghelii:

1. Schimbarea apei în vin (Ioan 2:1-11)

2. Vindecarea fiului unui slujitor împărătesc (Ioan 4:46-54)
3. Vindecarea unui om în sinagogă (Marcu 1:23-26; Luca 4:33-35)
4. Vindecarea soacrei lui Petru (Matei 8:14-15; Marcu 1:30-31; Luca 4:38-39)
5. Prima pescuire miraculoasă (Luca 5:1-11)
6. Vindecarea unui lepros (Matei 8:2-4; Marcu 1:40-42; Luca 5:12-13)
7. Vindecarea unui paralytic (Matei 9:2-7; Marcu 2:3-12; Luca 5:18-25)
8. Vindecarea bolnavului de la scăldătoarea Betesda (Ioan 5:1-9)
9. Vindecarea omului cu mâna uscată (Matei 12:10-13; Marcu 3:1-5; Luca 6:6-10)
10. Vindecarea slujitorului unui sutaș (Matei 8:5-13; Luca 7:1-10)
11. Învierea fiului văduvei (Luca 7:11-15)
12. Vindecarea celor doi orbi ((Matei 9:27-31)
13. Potolirea furtunii (Matei 8:23-27; Marcu 4:37-41; Luca 8:22-25)
14. Vindecarea omului posedat de demon (Matei 8:28-34; Marcu 5:1-15; Luca 8:27-35)
15. Vindecarea femeii cu hemoragie (Matei 9:20-22; Marcu 5:25-29; Luca 8:43-48)
16. Învierea fiicei lui Iair (Matei 9:18-19, 23-25; Marcu 5:22-24, 38-42; Luca 8:41-42, 49-56)
17. Vindecarea unui mut demonizat (Matei 9:32-33)
18. Hrănirea miraculoasă a celor cinci mii (Matei 14:15-21; Marcu 6:35-44; Luca 9:12-17; Ioan 6:5-13)
19. Umblarea pe ape (Matei 14:25; Marcu 6:48-51; Ioan 6:19-21)
20. Vindecarea fiicei unei femei cananeence (Matei 15:21-38; Marcu 7:24-30)
21. Vindecarea unui surdomut (Marcu 7:31-37)

22. Hrănirea miraculoasă a celor patru mii (Matei 15:32-38; Marcu 8:1-9)
23. Vindecarea unui orb (Marcu 8:22-26)
24. Vindecarea băiatului demonizat (Matei 17:14-18; Marcu 9:17-19; Luca 9:38-43)
25. Moneda din gura peștelui (Matei 17:24-27)
26. Vindecarea orbului din naștere (Ioan 9:1-41)
27. Vindecarea orbului surd (Matei 12:22; Luca 11:14)
28. Vindecarea femeii neputincioase (Luca 13:11-13)
29. Vindecarea bolnavului de dropică (Luca 14:1-4)
30. Învierea lui Lazăr din morți (Ioan 11:1-44)
31. Vindecarea celor zece leproși (Luca 17:11-19)
32. Vindecarea celor doi orbi (Matei 20:29-34; Marcu 10:46-52; Luca 18:35-43)
33. Uscarea smochinului (Matei 21:18-22; Marcu 11:12-14, 20-25)
34. Vindecarea urechii lui Malhu (Luca 22:50-51)
35. A doua pescuire miraculoasă (Ioan 21:1-11)

Cele patru evanghelii povestesc, de asemenea, despre botezul lui Isus (Matei 3:13-17; Marcu 1:9-11; Luca 3:21-22). Isus nu a fost botezat pentru că avea păcate ce trebuiau iertate. A fost botezat pentru că era un lucru drept, prin care Îl asculta pe Dumnezeu. El s-a identificat cu noi, ca să ne poată fi Mântuitor. La botezul Lui, vocea lui Dumnezeu din ceruri s-a auzit zicând: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Evangheliile mai prezintă ispitirea lui Isus imediat după botez (Matei 4:1-11; Luca 4:1-13). Un eveniment foarte important în viața lui Isus se numește „schimbarea la față” (Matei 17:1-8; Marcu 9:2-10; Luca 9:28-36; 2 Petru 1:16-18). Isus s-a schimbat înaintea ochilor a trei dintre apostoli, Petru, Iacov și Ioan. Înfățișarea Lui a strălucit într-o lumină albă, probabil divinitatea Lui devenind vizibilă. Un glas din cer a rostit: „acesta este Fiul Meu prea iubit... de El să ascultați!”

(Marcu 9:7). Către sfârșitul vieții lui Isus, citim despre intrarea triumfală în Ierusalim (Matei 21:1-11; Luca 19:28-40; Ioan 12:12-19), curățirea templului (Matei 21:12-17; Marcu 11:15-19; Luca 19:45-48), arestarea, judecata, răstignirea și învierea Lui (Matei 26:36 - 28:10; Marcu 14:32 - 16:18; Luca 22:39 - 24:49; Ioan 18:1 - 21:14).

Învățăturile lui Hristos

Creștinii se referă la Hristos ca „Învățătorul” suprem. Din câte știm, Isus nu a fost educat în mod convențional (Ioan 7:15); totuși, a predat într-un mod remarcabil, care a uimit oamenii (Ioan 7:46). Isus a predat deseori în parabole, sau povestiri, care l-au făcut învățăturile foarte interesante. A folosit exemple din viața de zi cu zi a oamenilor, pentru a-și ilustra învățătura. În contrast cu majoritatea învățătorilor, care la un moment dat eșuează în aplicarea teoriei în propria lor viață (Matei 23:3), Isus a practicat perfect ceea ce a predat. Isus a predicat cu mare autoritate (Ioan 3:34; 7:16; Matei 7:28-29). Nu a avut nevoie să apeleze la diverse autorități omenești pentru a-și dovedi poziția. Putea să declare simplu, „vă spun” (Matei 5:22, 28, 32, 34, 39, 44). Isus nu numai că a predicat adevărul, El a fost adevărul (Ioan 14:6). Modul de viață, pe care Isus ne-a învățat să îl trăim, duce către fericire (Ioan 10:10; Matei 5:3-12). Mulți psihologi descoperă că, ce le spun oamenilor să facă pentru a fi fericiți, este ceea ce Isus a învățat oamenii cu mult timp în urmă.

Multe din parabolele lui Isus sunt remarcabile, datorită frumuseții și adâncimii lor spirituale. Citiți, de exemplu, cele trei parabole din Luca 15, parabola oii pierdute, monedei pierdute și a fiului rătăcitor. Aceste parabole ne spun că Dumnezeu vrea ca noi, copiii Lui rătăciți, să ne întoarcem acasă, iar El ne va întâmpina cu bucurie. De asemenea, citiți povestirea păstorului cel bun din

Ioan 10. Unele din cele mai de seamă învățături ale Domnului nostru Isus se află în Evanghelia după Matei. Citiți următoarele trei secțiuni și veți vedea de ce a fost pe drept numit Învățătorul suprem.

1. Predica de pe munte (Matei 5:1 - 7:28)
2. Parabolele Împărăției (Matei 13:1-53)
3. Viața în Împărăție (Matei 18:1-35)

Învățătura etică și morală a lui Hristos este cea mai măreață învățătură pe care a cunoscut-o această lume. Standardul etic pe care l-a predicat Isus nu este un simplu cod de legi exterior, alcătuit din reguli și ordine. El a atins inima problemei (Matei 23:1-28). Crima este total greșită, dar Isus ne învață să îndepărtăm ura și mânia din inimă, căci pot conduce la crimă (Matei 5:21-26). Adulterul este greșit, dar Isus ne-a spus să nu permitem pofta în inimă (Matei 5:27-30). Isus ne învață să facem fapte bune, dar să le facem din motive corecte (Matei 6:1-6, 16-18). O faptă bună făcută dintr-un motiv egoist își pierde mare parte din valoare. Multe din învățăturile lui Isus sunt despre Împărăția lui Dumnezeu (Marcu 1:14-15; Matei 13:1-53). În cele mai multe cazuri, Împărăția lui Dumnezeu se referă la conducerea sau domnia lui Dumnezeu. Când Isus vorbește despre moștenirea Împărăției, se referă la răsplata raiului și a vieții veșnice (Matei 25:34). Vorbind despre Împărăția lui Dumnezeu atât de des, Isus îi încuraja pe oameni să se supună lui Dumnezeu ca Împărat și să Îl asculte sub toate aspectele (Matei 6:10). Isus a accentuat, de asemenea, pocăința, smerenia și slujirea altora (Marcu 1:15; 9:35; 10:15; Luca 22:25-27).

Cu tărie, Isus s-a concentrat asupra dragostei ca mijloc cheie al traiului neprihănit. Prin „dragoste”, Isus nu se referă numai la sentimente bune îndreptate spre anumite persoane, sau la a plăcea pe cineva. Dragostea de care vorbește, caută binele altuia într-un mod altruist. Ne-a învățat

să ne iubim până și dușmanii (Matei 5:43-48). Oricine se poate purta frumos cu cineva care îl tratează bine, dar putem să fim plini de bunătate față de un dușman? Isus Și-a învățat ucenicii să se iubească unul pe altul (Ioan 13:34; vezi Ioan 15:10; 1 Ioan 5:3; 2 Ioan 6). A arătat că dragostea este datoria supremă a omului. „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 22:37-39; vezi Marcu 12:29-30; Luca 10:27; Deut. 6:5). Isus ne-a dat „regula de aur” a vieții: „tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Matei 7:12; Luca 6:31). Fără îndoială, Isus are cuvintele vieții (Ioan 6:68).

Neprihănirea lui Hristos

Scriptura vorbește despre Isus ca fiind „făcut desăvârșit” (Evrei 5:9). „În El nu este păcat” (1 Ioan 3:5). Ca mielul nostru de sacrificiu, Isus a trebuit să fie fără defect (Ioan 1:29; Evrei 9:14). Apostolul Petru a spus: „El n-a făcut păcat” (1 Petru 2:22). Apostolul Pavel scrie: „pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi” (2 Cor. 5:21). Isus „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15). Isus Și-a întrebat adversarii: „cine din voi mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46). El este cu adevărat „Cel Sfânt și Neprihănit” (Fapte 3:14). Isus nu a greșit cu nimic niciodată; a fost bun și drept (Fapte 10:38).

Dovezile asupra neprihănirii lui Isus sunt diverse și provin nu numai de la prieteni înțelegători, care ar putea fi tentați să exagereze, dar și de la oameni cu totul neutri în privința Lui. Cu totul surprinzător, provin chiar de la cei lipsiți de înțelegere pentru cauza lui Isus. Iată un sumar al dovezilor neprihănirii lui Isus:

1. Martori favorabili
  - A. Petru – Luca 5:8; 1 Petru 1:19; 2:22; 3:18; Ioan 6:69; Fapte 3:14
  - B. Ioan – 1 Ioan 2:1, 29; 3:5, 7; Fapte 4:27
  - C. Pavel – 2 Cor. 5:21
  - D. Autorul epistolei către Evrei – Evrei 2:10; 4:15; 5:8-9; 7:26, 28; 9:14
  - E. Ștefan – Fapte 7:52
  - F. Anania – Fapte 22:14
  - G. Primii creștini – Fapte 4:30
  - H. Îngerul Gabriel – Luca 1:35
2. Martori nefavorabili
  - A. Conducători evrei – Matei 26:55-59; Marcu 14: 48-56; Luca 22:52-53; Ioan 18:20-21
  - B. Iuda – Matei 27:4
  - C. Demoni – Marcu 1:24; Luca 4:34
3. Martori neutri
  - A. Pilat – Matei 27:18, 23-24; Marcu 15:14; Luca 23:4, 14-15, 22; Ioan 18:38; 19:4-6
  - B. Soția lui Pilat – Matei 27:19
  - C. Tâlharul de pe cruce – Luca 23:41
  - D. Sutașul – Luca 23:37
4. Propria mărturie a lui Isus
  - A. Ioan 8:46; 14:30; 15:25; 18:23
  - B. Supunerea Lui desăvârșită – Ioan 4:34; 5:30; 6:38; 7:18; 8:29, 55; 15:10; 17:4; Luca 22:42; Evrei 10:5-7

Mărturia proprie a lui Isus este poate cea mai valoroasă. Cu cât oamenii sunt mai buni, cu atât mai mult își dau seama de imperfecțiunile minore din viața lor. Cu cât oamenii sunt mai răi, cu atât mai mult tind să minimalizeze păcatele majore din viața lor. Conștiința lui Isus arată că nu exista nici un păcat în viața Lui. Să susțină că era fără păcat, era fie cea mai arogantă afirmație făcută vreodată de o ființă

umană, fie întregul adevăr. Isus a fost fie mincinos, fie Domn. Toate celelalte dovezi tind să confirme afirmația asupra neprihănirii lui Isus; astfel, creștinii știu că a fost perfect și fără pată. Vom vedea acum importanța extraordinară a neprihănirii lui Isus, examinând lucrarea Sa, ca sacrificiu de ispășire pentru păcatele noastre.

Ispășirea

Termenul „ispășire” se referă la acoperirea păcatelor realizată prin moartea lui Isus pe cruce. Dacă nu ați citit despre suferința teribilă și moartea lui Isus pe cruce, vă rog să o faceți printr-una sau mai multe din relatările evanghelice (Matei 27:27-52; Marcu 15:16-39; Luca 23:26-48; Ioan 19:16-37). Dumnezeu pregătea omenirea să înțeleagă ispășirea, prin diverse sacrificii poruncite poporului evreu în timpul lui Moise (Rom. 15:4; 1 Cor. 10:6). De exemplu, când moartea urma să lovească întâiul fiu născut în fiecare familie egipteană, copiilor lui Israel li s-a poruncit să sacrifice un miel fără defect, cu al cărui sânge să ungă împrejurul ușilor. Casele care aveau sânge în jurul ușilor erau salvate de la moarte. Într-un mod simbolic, Dumnezeu făcea cunoscut planul pe care Îl avea pentru mai târziu. Putem scăpa de moartea veșnică prin sângele lui Isus.

Un alt exemplu de ispășire din Vechiul Testament este Ziua Ispășirii. Evreii foloseau doi țapi. Unul era sacrificat și sângele lui era stropit pe templu. Marele preot își punea apoi mâinile pe cel de-al doilea țap, numit uneori țap ispășitor; mărturisea păcatele poporului, trecând păcatele lor, simbolic, asupra țapului nevinovat. Țapul era, după aceea, dus în deșert. Oamenii știau atunci că păcatele lor fuseseră îndepărtate. Vărsarea de sânge, alături de sacrificarea unei vieți, era mijlocul de curățire de păcate. „Și după lege, aproape totul este curățit cu sânge; și fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22). Hristos este sacrificiul nostru de

ispășire, care ia păcatele noastre asupra Lui, asemeni țapului ispășitor. „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn, pentru ca noi, fiind morți față de păcate, să trăim pentru dreptate; prin rănilor Lui ați fost vindecați” (1 Petru 2:24).

Jertfele din Vechiul Testament, în general animale, nu au fost intenționate ca soluție completă a păcatelor omenirii. Erau temporare, până ce Dumnezeu avea să-Și trimită Fiul în lume (Gal. 3:23-25; 4:4). Au fost create să îi învețe pe oameni să asculte și să se încreadă în promisiunile lui Dumnezeu. Ne-au învățat conceptul sacrificiului, al vieții date în schimbul ispășirii altei vieți. Autorul epistolei către Evrei ne spune că „este cu neputință ca sângele taurilor și țapilor să ridice păcatele” (Evrei 10:4). Dar sângele lui Isus și sacrificiul vieții Lui nevinovate pe cruce ne pot ridica păcatele. Când Ioan Botezătorul L-a văzut pe Isus, a declarat: „iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). În loc să aducă drept sacrificiu un animal, Isus S-a oferit pe Sine: „El S-a arătat o singură dată, înlăturând păcatul prin jertfa Sa” (Evrei 9:26).

O altă lecție importantă despre ispășire, din Vechiul Testament, se găsește în Isaia 52:13 - 53:12, fragment cunoscut ca „lucrarea Robului Domnului”. Acest pasaj este aplicat lui Isus în Noul Testament (Fapte 8:32-35). În Isaia 53, cel ce era slujitorul lui Dumnezeu, era la fel de nevinovat ca Isus (Isaia 53:7, 9). Suferința acestui slujitor era întreagă, ca și suferința lui Isus (Isaia 53:5, 8, 12). Suferința acestui rob nu era întâmplătoare, ci plănuită de Dumnezeu, ca și suferința lui Isus (Isaia 53:6, 10; Fapte 2:23; 1 Petru 1:20). Suferința slujitorului era în locul altcuiva, ca și suferința lui Isus (Isaia 53:4-6, 12; 2 Cor. 5:21). În final, suferința slujitorului a fost învingătoare, din nou, ca suferința lui Isus (Isaia 53:11-12; Rom. 8:37; 1 Cor. 15:54-57). Prin moartea lui Isus învingem păcatul, moartea și diavolul (Evrei 2:14; Col. 2:14-15).

Isus Și-a prezis moartea în cuvintele: „acesta este sângele Meu, al legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor” (Matei 26:28). Pavel a spus că moartea lui Isus a fost „ispășire, prin credința în sângele Lui” (Rom 3:25). Pavel le spune creștinilor că au fost răscumpărați din sclavia păcatului, „cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără pată” (1 Petru 1:19). Prin sângele Lui, Isus a răscumpărat pentru Dumnezeu „oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice popor și din orice neam” (Apoc. 5:9; vezi Efes. 1:7; 5:25; Marcu 10:45; Fapte 20:28; 1 Cor. 6:19-20; 1 Ioan 1:7).

Moartea lui Isus a fost pentru întreaga omenire. Unii oameni, în mod incorect, spun că Isus a murit numai pentru cei aleși de Dumnezeu pentru mântuire. Ei spun că ispășirea are limite, dar Biblia spune că Isus a murit pentru întreaga lume (Ioan 1:29; 3:16-17; 4:42; 2 Cor. 5:19; 1 Ioan 2:2; 4:14). El a murit pentru toți (2 Cor. 5:14; 1 Tim. 2:6; Evrei 2:9; Tit 2:11), pentru păcătoși (1 Tim. 1:15; Rom. 5:6-8) și pentru cei odată mântuiți, dar acum pierduți (2 Petru 2:1). Este un lucru conform naturii lui Dumnezeu, care dorește ca toți să fie mântuiți (2 Petru 3:9; 1 Tim. 2:4). Deși Isus a murit pentru întreaga omenire, nu întreaga omenire va fi mântuită. Ispășirea este la îndemâna oricui, dar numai unii vor crede și vor fi mântuiți (1 Tim. 4:10).

Mijlocul esențial, prin care moartea lui Isus ispășește pentru păcatele noastre, este înlocuirea. Isus a fost neprihănit. El a fost perfect, fără pată sau defect. Nu merita să sufere și să moară. Cu toate acestea, ne-a luat locul și a luat păcatele noastre asupra Lui. A murit în locul nostru. Ne-a redat părțasia deplină cu Dumnezeu, îndepărtând separarea cauzată de păcat, dintre noi și Dumnezeu (Isaia 59:1-2). După cum explică Petru, „Hristos, de asemenea, a suferit o singură dată pentru păcate, Cel drept pentru cei nedrepti, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1 Petru 3:18). Pavel explică ispășirea detaliat:

Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la timpul cuvenit, a murit pentru cei nelegiuți. Pentru un om nedrept, cu greu ar muri cineva; dar pentru cel bun, poate că cineva ar avea curajul să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Sa față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci cu atât mai mult acum, fiind îndreptățiți prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânie. Căci dacă, fiind vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult, fiind împăcați, vom fi mântuiți prin viața Lui (Rom. 5:6-10).

Iată de ce Isus este singura speranță de mântuire a omenirii păcătoase. „În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (Fapte 4:12). Nimeni nu se poate apropia de Tatăl, decât prin El (Ioan 14:6).

Plata păcatului este moartea (Rom. 6:23), dar Dumnezeu nu a cerut sacrificarea unei ființe omenești nevinovate, împotriva voinței acesteia. El nu a spus omenirii: „sacrificați un nou-născut pentru păcatele voastre”. Ca înlocuitor, Dumnezeu Fiul a devenit om prin nașterea din fecioară a lui Hristos. Dumnezeu Însuși, sub forma Fiului, a dus o viață perfectă, fără păcat. Dumnezeu Însuși a asigurat jertfa pentru păcatele noastre. Dragostea lui Dumnezeu e manifestată prin moartea lui Isus pe cruce (Ioan 3:16; Rom. 5:8; Efes. 5:25). De aceea creștinii accentuează predicarea morții lui Isus pe cruce (1 Cor. 1:23; 2:2; 15:1-4; Gal. 6:14). Noi, creștinii, suntem recunoscători pentru marele dar pe care Dumnezeu ni l-a făcut prin Fiul. Suntem mișcați de dragostea lui Dumnezeu, care ne îndeamnă și ne inspiră să trăim vieți nobile (Marcu 8:34-37; 1 Ioan 4:19; 2 Cor. 5:14-15; Ioan 12:32; 15:13; Filip. 3:10; 1 Petru 2:21; Filip. 2:5-8; Evrei 12:1-3). Noi, creștinii nu ne mândrim închipuindu-ne că am fi deosebiți; ne mândrim în Hristos și Îl slăvim pentru ceea ce a făcut pentru noi (Gal. 6:14; 2 Cor. 4:5).

Învierea lui Hristos

După ce Isus a murit pe cruce, a fost îngropat într-un mormânt a cărui intrare a fost acoperită cu o piatră mare. Totuși, în prima zi a săptămânii, Isus a înviat și a părăsit mormântul (Matei 28:1-15; Marcu 16:1-18; Luca 24:1-49; Ioan 20:1-29; Gal. 1:1; Efes. 1:20). Să nu confundăm învierea lui Isus cu învățături despre reîncarnare sau migrarea sufletului. Nu ne naștem în repetate rânduri, în diverse trupuri, în care ducem diferite vieți. Trăim și murim o singură dată (Evrei 9:27). După aceea, vom fi înviați din morți pentru a sta înaintea judecării lui Dumnezeu și a afla care va fi destinul nostru veșnic (Ioan 5:29).

Există mai multe motive din care creștinii sunt convinși că Isus a înviat. Mormântul I-a rămas gol, iar trupul nu I-a fost furat (Fapte 2:29; Matei 28:13). În plus, au fost mulți martori care L-au văzut pe Isus după înviere (Fapte 2:32; Ioan 20:27-28; 1 Cor. 15:4-7). Schimbarea uimitoare din viețile multora se explică cel mai bine prin învierea lui Hristos. Datorită învierii lui Hristos, mulți au crezut, în timp ce alții au căpătat curaj să predice (Ioan 7:5; Fapte 1:14; 4:13-21; 5:42). Convertirea remarcabilă a lui Saul din Tars, mai târziu cunoscut ca apostolul Pavel, este cel mai bine explicată prin învierea lui Isus Hristos (1 Cor. 15:8-10; Fapte 9:1-22; 22:1-16).

Urmează să răspundem cu credință la adevărul învierii lui Isus (Ioan 20:27; Rom. 10:9-10). Trebuie să fim botezați imitând moartea, îngroparea și învierea Domnului nostru (Rom. 6:1-6; Col. 2:12; 1 Petru 3:21). Trebuie să dorim să ne închinăm lui Hristos ca urmare a învierii Lui, deoarece aceasta demonstrează că El este Domn (Matei 28:9, 17; Rom. 1:4; Ioan 20:28). Trebuie să fim foarte bucuroși, pentru că învierea Lui ne dă speranță (Matei 28:8; Ioan 20:20; Rom. 6:9). Învierea Lui este dovadă de la Dumnezeu că și noi vom fi înviați din morți la sfârșitul lumii (Rom.

8:29; 14:9; 1 Cor. 15:20, 23, 51-54; Efes. 2:6; Col. 1:18; 2 Tim. 1:10; Apoc. 1:5, 17-18). Fără învierea Lui, am fi pierduți și tot ce facem ar fi în zadar (1 Cor. 15:14-19). Prin moartea și învierea lui Isus Hristos, Dumnezeu ne-a asigurat un plan de mântuire (Rom. 4:25; 1 Petru 3:21). Dacă Îl cunoaștem pe Hristos și „puterea învierii Lui”, putem obține „învierea dintre cei morți” și o casă în ceruri cu Dumnezeu (Filip. 3:10; vezi Ioan 14:19; Rom. 8:11; 1 Cor. 6:14; 2 Cor. 4:14; 1 Tesal. 4:14; 1 Petru 1:3).

Biserica de început a predicat mult despre crucea lui Hristos, dar și despre învierea lui Hristos (Fapte 2:24, 31; 4:2, 10; 5:30; 13:30-33, 37; 26:22-23). De fapt, predicarea învierii lui Isus din morți este parte integrală din misiunea bisericii (Luca 24:48; Fapte 1:8; 2:32; 3:15; 4:33; 5:32; 10:39-41; 13:47; 1 Cor. 11:26).

Învierea a fost urmată de înălțarea lui Isus la ceruri (Luca 24:50-53; Fapte 1:6-11). Înălțarea a pus capăt aparițiilor post-înviere ale lui Isus și a fost modul de proslăvire a lui Isus de către Dumnezeu Tatăl (Fapte 2:32-36; 7:56; Col. 3:1-2; Evrei 1:3; 8:1). După ce vorbește despre moartea lui Isus pe cruce, Pavel adaugă:

De aceea și Dumnezeu L-a înălțat foarte sus
și I-a dat numele care este
mai presus de orice nume,
pentru ca în Numele lui Isus să se plece
orice genunchi al celor din ceruri,
de pe pământ și de sub pământ,
și orice limbă să mărturisească,
spre slava lui Dumnezeu Tatăl,
că Isus Hristos este Domn (Filip. 2:9-11).

Datorită vieții Lui perfecte și a sacrificiului Său, Dumnezeu L-a înviat pe Hristos din mormânt și I-a dat toată autoritatea, în cer și pe pământ (Matei 28:18). Hristos a fost

făcut capul bisericii (Efes. 1:20-23; Col. 1:16-18; Fapte 4:11; 1 Petru 2:7; Marcu 12:10). „Pe El, Dumnezeu L-a înălțat cu puterea Lui și L-a făcut Domn și Mântuitor” (Fapte 5:31). Aceasta înseamnă că Isus este viu, deține o poziție de autoritate supremă și poate interveni în numele nostru în ceruri (Rom. 8:34; Evrei 1:3; 7:25; 8:11, 34; 1 Ioan 2:1). Hristos nu a devenit nimic mai prejos decât Rege al Regilor și Domn al Domnilor (Luca 1:32-33; Apoc. 17:14; 19:16). Luând în considerare poziția lui Hristos în ceruri, trebuie să Îl ascultăm pe Dumnezeu și să ne concentrăm asupra lucrurilor spirituale, în locul celor lumești (Col. 3:1-2).

Mântuiți prin har

Pentru că merităm moartea și pedeapsa pentru păcatele noastre, mântuirea trebuie să vină prin harul lui Dumnezeu. Harul este definit, de obicei, ca „favoare nemeritată”. Poate că cea mai bună ilustrare a harului se găsește în pilda fiului risipitor (Luca 15:11-32). Acest fiu și-a luat partea de moștenire și a plecat de acasă. Și-a risipit banii într-o viață plină de păcat. Când și-a terminat banii, a decis să se întoarcă acasă și să capete o slujbă ca rob în casa tatălui său. Cu toate că nu merita să fie bine primit, tatăl l-a primit cu bucurie și l-a tratat din nou ca fiu.

Este imposibil ca noi să ne câștigăm sau să ne merităm mântuirea. Nu ne putem plăti păcatele; nu-L putem facem pe Dumnezeu datornic nouă. Putem să lucrăm pentru Dumnezeu și să facem fapte bune, dar suntem deja obligați să facem binele, așa că nu avem nici un merit. Chiar dacă facem binele nu suntem decât ca robul din pilda lui Isus: „am făcut ce eram datori să facem” (Luca 17:10). De aceea Biblia spune că nu putem fi mântuiți prin fapte (Gal. 2:16). Dacă mântuirea ar fi prin fapte, atunci ne-ar fi datorată și nu ar mai fi un dar, prin harul lui Dumnezeu (Rom. 4:1-8). După cum spune Pavel, „dacă este prin har, atunci nu mai este prin

fapte; altminteri, harul n-ar mai fi har” (Rom. 11:5-6; vezi 2 Tim. 1:9).

Pentru a fi mântuiți, trebuie să fim modești, smeriți. Dacă ne-am putea mântui singuri, printr-un efort propriu, nu am mai fi modești, ci mândri. Ne-am fâli cu ce am făcut ca să fim mântuiți. De aceea nu putem fi mântuiți decât prin har, ca mândria să fie eliminată (Rom 3:27; Efes. 2:8-9). Apostolul Pavel s-ar fi putut mândri cu calitățile și realizările lui umane (2 Cor. 11:1 - 12:13). Dar Pavel a spus: „prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt” (1 Cor. 15:10). Cu ce se lauda Pavel? Cu dragostea lui Dumnezeu manifestată în Isus Hristos: „departe de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos” (Gal. 6:14). „Cine se laudă, să se laude în Domnul” (1 Cor. 1:31; vezi 2 Cor 10:17).

Fiind prin har, mântuirea vine de la Dumnezeu, ca dar fără plată. Pavel spune că suntem „îndreptățiți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (Rom. 3:24). „Darul harului lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos Isus, Domnul nostru” (Rom. 6:23; vezi 2 Cor. 9:14-15; Apoc. 22:17). Dacă mântuirea este un dar, înseamnă că nu avem nimic de făcut ca să fim mântuiți? Desigur, nu este adevărat și pe parcursul cărții voi împărtăși ce trebuie făcut. Deocamdată, să vedem de ce trebuie să facem ceva pentru mântuire, cu toate că ne este oferită în dar, prin harul lui Dumnezeu.

Deși mântuirea este un dar, trebuie să o primim și să o facem să lucreze în viața noastră. Suntem mântuiți prin har, dar harul vine „prin credință” (Efes. 2:8). După cum vom vedea mai târziu, trebuie să ne pocăim și să ascultăm de Dumnezeu dacă vrem să fim mântuiți. Ce ne mântuiește, de fapt? Credința, sau harul lui Dumnezeu? Ascultarea, sau harul lui Dumnezeu? O exemplificare simplă poate explica această aparentă contradicție. Să presupunem că este amiază și vă aflați în aceeași cameră cu doi prieteni. Camera are o

fereastră. Întrebați de ce este lumină în cameră; unul din prieteni răspunde „pentru că avem o fereastră”, iar celălalt „pentru că afară soarele strălucește”. Care din prieteni are dreptate? Amândoi. Soarele este sursa de lumină, iar fereastra este necesară pentru ca lumina să pătrundă în cameră. Soarele produce lumina, dar lumina vine prin fereastră.

La fel este și cu mântuirea. Așa cum soarele produce lumină, ce ne mântuiește este Dumnezeu, Hristos, Duhul Sfânt, sângele lui Isus și harul lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu impune nimănui mântuirea. Trebuie să avem ingredientul necesar, prin care harul lui Dumnezeu intră în viața noastră ca să ne mântuiască. Ce este fereastra prin care mântuirea lui Dumnezeu ajunge la suflet? Este credința (Efes. 2:8; Rom. 5:1-2). Este, după cum vom vedea, pocăința, este ascultarea. Este, de asemenea, botezul, despre care vom afla în detaliu în curând. Nu câștigăm nimic când suntem botezați; nu merităm nimic. Este doar mijlocul prin care Dumnezeu ne mântuiește. După cum scrie Pavel, „El ne-a mântuit nu pentru faptele pe care noi le-am făcut în dreptate, ci pentru îndurarea Sa, prin spălarea nașterii din nou (*botez*) și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt” (Tit 3:5; vezi Fapte 2:38; 22:16; 1 Petru 3:21).

Mântuirea prin har nu intenționează să ne oprească efortul de a duce vieți sfinte. Nu trebuie să socotim harul lui Dumnezeu ca de la sine înțeles. Nu trebuie să ne închipuim că putem păcătui oricât și Dumnezeu ne va ierta automat (Rom. 6:1-2; 2 Petru 2:17-22; Iuda 4). Încheiem această porțiune despre har cu afirmația lui Pavel: „căci prin har sunteți mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu: nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efes. 2:8-9).

Credință

De vreme ce suntem mântuiți „prin credință” (Efes. 2:8; Rom. 1:16), trebuie să înțelegem că este un concept de mare importanță. Isus a spus: „dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre” (Ioan 8:24; vezi Fapte 15:9). Trebuie să credem în existența lui Dumnezeu (Evrei 11:6) și că Isus este Fiul lui Dumnezeu (1 Ioan 5:1; Rom. 10:9-10). Ni se promite că, dacă avem credință în Isus, nu vom pieri, ci vom avea viața veșnică (Ioan 3:16, 18, 36; 6:35; 11:26; 20:30-31; Fapte 10:43; 16:31). Suntem îndreptățiți prin credință (Rom. 3:24, 28; 5:1; Gal. 2:16; 3:24). Deoarece credința este atât de importantă pentru mântuire, ce este ea?

Credința începe cu cunoașterea. Începe cu aprobarea mentală a anumitor adevăruri. Pavel întreabă:

Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El, fără ca cineva să predice? ... Astfel credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu (Rom. 10:14-17).

Deci, credința începe când auzim despre Dumnezeu și Isus Hristos și suntem de acord cu anumite adevăruri privitoare la Ei. Dar credința care mântuiește este mult mai mult de atât. Acesta este numai punctul de început. Spre exemplu, pot să cred că o anumită persoană este medic, că a urmat studii corespunzătoare și diagnosticul dat bolii mele este corect. Pot crede că medicamentele prescrise îmi vor vindeca afecțiunea. Toate acestea sunt în zadar, dacă nu cred în medic îndeajuns să iau medicamentele. La fel, numai credința că Dumnezeu există, dar care nu se încrede și nu Îl ascultă pe Dumnezeu, nu este o credință adevărată. După cum spune Iacov, „și demonii cred ... și tremură!” (Iacov 2:19). Demonii cred că Dumnezeu există, se tem de puterea

Lui și tremură de frică, dar nu Îl ascultă pe Dumnezeu și nu vor fi mântuiți.

Felul de credință care mântuiește include încrederea. Credința mântuitoare face un angajament și acționează pe baza a ce crede că este adevărat. Observați cum se manifestă în mulți eroi biblici (Evrei 11:1-38). Dacă ne limităm credința la acordul mental, credința ne este moartă și nu ne va mântui (Iac. 2:14-26). Credința trebuie să ne fie activă (Gal. 5:6). Unii oameni îți pot spune că, pentru a deveni creștin, e de ajuns să semnezi o scurtă declarație că ești convins că Isus este Fiul lui Dumnezeu. Dar, să crezi în Isus, înseamnă cu mult mai mult. Înseamnă că îți schimbi devotamentul, prioritățile și direcția vieții. Trebuie să trăiești prin credință, urmându-L și ascultându-L pe Isus zi de zi. „Cine crede în Fiul are viața veșnică; dar cine n-ascultă de Fiul nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu” (Ioan 3:36).

Pocăință

Pocăința a constituit un element cheie în predicarea lui Isus despre Împărăția lui Dumnezeu (Matei 3:2; 4:17; Marcu 1:15; 6:12). A fost frecvent predicată în biserica din primul secol (Fapte 2:38; 3:19;26:20). Înainte să se înalțe la ceruri, Isus a spus că pocăința și iertarea păcatelor urmau să fie predicate în Numele Lui, tuturor popoarelor (Luca 24:47). Fiindcă păcatul este universal, pocăința trebuie să fie universală. Pavel arată că Dumnezeu „poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască” (Fapte 17:30). Pocăința este importantă deoarece este parte esențială din ce trebuie făcut pentru mântuire (Fapte 2:38; 3:19; 11:18). De aceea Dumnezeu dorește ca toți să se pocăiască și, cu răbdare, ne oferă multe ocazii (2 Petru 3:9). Când un singur păcătos se pocăiește, e bucurie în ceruri (Luca 15:7, 10).

Ce este pocăința? În greacă, cuvântul înseamnă „remușcare, întoarcere, convertire, începutul unei noi vieți religioase și morale” (DG, 512). Pocăința aduce remușcare pentru păcatele noastre. Pavel spune că „întristarea după voia lui Dumnezeu lucrează o pocăință spre mântuire și pentru care nu este regret” (2 Cor. 7:10), dar mulți se încurcă în acest aspect. Există mai multe feluri de întristare. Multora le pare rău că păcatul le-a fost descoperit. Unora le pare rău că sunt pedepsiți pentru păcat. Dacă întristarea nu depășește acest nivel, nu este pocăință. Pocăința înseamnă că ne pare atât de rău, încât ne schimbăm atitudinea și ne luăm angajamentul să ne purtăm mai bine (Matei 21:28-31). Ne schimbăm direcția vieții. Observați cât de des oamenii sunt încurajați în Biblie să se poarte în așa fel încât să arate celor din jur că s-au pocăit (Matei 3:8; Luca 3:8; Fapte 26:20). Este ușor să definim pocăința, dar nu e ușor să o ducem la îndeplinire. Este momentul în care renunțăm să trăim pentru noi înșine și începem să-L ascultăm pe Dumnezeu.

Ascultare

Dacă un băiat îi spune tatălui său că îl iubește, dar nu îl ascultă, acțiunile lui nu demonstrează iubirea pe care o susține (Matei 21:28-31). Ascultarea de Dumnezeu și Hristos nu este opțională. În cele din urmă, este esențială, dacă Îl iubim pe Dumnezeu și pe Hristos. Nu există altă cale de a demonstra dragostea, decât prin ascultare. „Căci aceasta este dragostea de Dumnezeu, să păzim poruncile Lui” (1 Ioan 5:3; vezi 1 Ioan 2:5; 2 Ioan 6). Isus spune: „dacă mă iubiți, păziți poruncile Mele” (Ioan 14:15; vezi Ioan 15:10). Ne curățim sufletele ascultând de adevăr (1 Petru 1:22). Mântuirea este pentru cei care sunt ascultători (Evrei 5:9; Fapte 10:34-35). Judecata lui Dumnezeu va veni peste cei care nu ascultă de Evanghelia lui Isus Hristos (2 Tesal. 1:7-9).

Nu este de ajuns numai să susții că ești credincios și că Îl urmezi pe Dumnezeu. Isus spune: „nu orișicine-Mi zice Doamne, Doamne! va intra în Împărăția cerurilor, ci cel care face voia Tatălui Meu care este în ceruri” (Matei 7:21). Nu vă descurajați, totuși, dacă credeți că ascultarea de Dumnezeu este o sarcină mult prea dificilă. Ascultarea este absolut esențială pentru mântuire, dar nu este o problemă de netrecut pentru credinciosul adevărat, care Îl iubește pe Domnul. Ioan ne spune că „poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5:3). Când ne dăm seama ce a făcut Hristos pentru noi venind în lume și murind pe cruce, vrem să Îl ascultăm, și o putem face cu bucurie.

Propria voință

Mântuirea este un dar prin harul lui Dumnezeu, dar are o condiție. Evanghelia este predicată, iar oamenii trebuie să creadă. Iertarea este oferită fără plată, dar trebuie să ne pocăim. Dumnezeu are milă, dar trebuie să fim ascultători. Mântuirea ne-a fost câștigată prin sacrificiul de ispășire al lui Isus Hristos, însă este eficientă numai în viețile celor care se supun voinței lui Dumnezeu. În Biblie, li se oferă oamenilor două posibilități, și anume, calea vieții și calea morții (Deut. 30:15; Fapte 2:40). Ni se oferă să alegem ce cale vom urma. Putem să Îl urmăm pe Isus, sau să Îl respingem (Ioan 14:6; Matei 11:28-30). Dumnezeu ne încurajează să facem ce e drept. Tot El face viața păcătosului goală, pentru a-l îndemna să se pocăiască, dar nu îl forțează în nici un fel.

Faptul că ni se poruncește să credem, să ne pocăim și să ascultăm arată că avem o voință proprie. Unii predică în mod greșit că oamenii nu au o voință a lor, ci sunt predestinați fie să asculte de Dumnezeu, fie să ducă o viață răzvrătită și păcătoasă; că fiecare individ este predestinat de Dumnezeu ori să fie mântuit, ori să fie pierdut și că nu avem puterea de a ne alege propriul destin. Dacă Dumnezeu ne va

face răspunzători pentru păcate, trebuie să însemne că am ales liber să nu facem voia Lui. Biblia arată că putem alege între bine și rău (Iac. 4:17; Ioan 7:17; Fapte 13:46). Dumnezeu ne cheamă la o viață de ascultare, care duce la mântuire (1 Tesal. 2:12; 1 Tim. 6:12; Evrei 9:15; 1 Petru 2:9), iar această chemare este oferită prin predicarea Evangheliei (2 Tesal. 2:14). Alegem să răspundem la chemarea Lui prin pocăință, care este schimbarea atitudinii, voinței și inimii.

Dumnezeu nu a stabilit dinainte dacă vom crede și ne vom pocăi sau nu. Biblia dezvăluie că Dumnezeu a stabilit anumite lucruri încă înainte de crearea lumii. El a stabilit că Hristos va veni în lume să ne salveze de păcate (Fapte 2:23; 1 Petru 1:18-20). Biblia vorbește chiar și de predestinare, dar aceasta nu se referă la alegerea unei persoane spre pierzanie și a alteia spre mântuire. Nu este o predestinare individuală, ci o predestinare generală, a anumitor clase sau tipuri de persoane. Dumnezeu a predestinat pe cei care cred în Hristos și duc un anumit fel de viață, să fie mântuiți (Rom. 8:28-30; Efes. 1:4-5, 11; 2 Tesal. 2:13; 1 Petru 1:2-3).

Să comparăm doctrina mântuirii cu un profesor. Nu ar fi drept ca el să decidă care elevi trec și care rămân corigenți, fără să le dea șansa de a învăța și a da un test. Dumnezeu a decis dinainte, că toți care cred în Hristos și duc o viață sfântă vor fi mântuiți, iar cei care Îl resping pe Hristos și duc o viață de răzvrătire păcătoasă vor fi pierduți. Dumnezeu a lăsat la latitudinea noastră ce fel de viață vrem să trăim.

Botez

Botezul este foarte important pentru că este punctul în care individul este introdus în biserică. Cuvântul „botez” provine din cuvântul grecesc *baptisma*, iar verbul „a boteza” din *baptidzo*. Botezul ar trebui făcut prin scufundare

completă în apă. Cuvântul „botez”, în greacă, înseamnă „a scufunda, afunda, imersa” (DG, 131). Aceste cuvinte grecești nu înseamnă „a stropi” sau „a turna”. Chiar și fără a cunoaște înțelesul cuvintelor grecești, putem ști că botezul ar trebui făcut prin scufundare în apă. Botezul este simbolul morții față de vechiul mod de viață, prin pocăință. La scufundarea în apa botezului, vechea viață rămâne în urmă. Când ne ridicăm din apa botezului, înviem la un nou mod de viață. Acum trebuie să Îl urmăm pe Hristos și să trăim în evlavie și sfințenie (Rom. 6:3-6; Col. 2:12).

Știm că botezul se făcea prin cufundare în apă în primul secol, pentru că oamenii mergeau în anumite locuri, unde se găsea apă din belșug (Ioan 3:23; Marcu 1:4-5; Fapte 8:36). Dacă botezul se făcea doar prin stropire, n-ar fi fost nevoie decât de un vas cu apă. N-ar fi fost necesar ca cel care urma să fie botezat să meargă într-un loc cu multă apă. Oamenii se întreabă ce importanță are cantitatea de apă. Nu cantitatea contează, ci voia lui Dumnezeu, care ne-a poruncit să fim scufundați. În plus, scufundarea susține simbolismul morții față de vechea viață, îngropării și învierii la o viață nouă.

De ce trebuie să fim botezați? Botezul este pentru cei care au crezut și s-au pocăit (Marcu 16:16; Fapte 2:38). Botezul este pentru cei care aleg să devină creștini și să-L urmeze pe Isus. Nou-născuții nu înțeleg aceste lucruri. Botezul unui nou-născut, cum este cunoscut în multe biserici, poate fi un ritual sentimental creat de tradiții omenești, dar nu este poruncit de Isus sau apostoli. Un nou-născut nu are nevoie de botez, deoarece nu are păcat și, prin urmare, este nevinovat în fața lui Dumnezeu (Matei 18:2-4; 19:13-15; Rom. 9:11; 1 Cor. 14:20; Deut. 1:39). Nou-născuții care mor merg în rai.

Unii oameni cred că Efeseni 2:3 și Psalmi 51:5 dovedesc că suntem păcătoși prin naștere și trebuie să fim botezați pentru a înlătura vina păcatului original, moștenit de

la Adam. Totuși, când Pavel se referă la creștinii efeseni ca fiind „din fire copii ai mâniei” (Efes. 2:3), nu vorbește de vremea copilăriei. „Copii” sau „fii” înseamnă numai că ei posedă o anumită trăsătură (Marcu 3:17; Ioan 12:36; Fapte 4:36; 1 Tesal. 5:5; Efes. 2:2; 5:6, 8). Pavel vorbește de creștinii din Efes ajunși adulți. Ei trăiau în păcat, stârnind astfel mânia lui Dumnezeu. Expresia „din fire” nu înseamnă „din naștere” (Gal. 2:15; Rom. 11:21, 24), ci este o stare dobândită, care a devenit o a doua natură (1 Cor. 11:14; Rom. 2:14). Efesenii aveau un mod de viață păcătos, care le devenise obișnuit și pe care îl aleseseră nesiliți de nimeni. Nu era o stare depravată cu care se născuseră. Psalmul 51:5 indică numai că David era susceptibil să păcătuiască de la o vârstă fragedă, când a intrat în lumea plină de păcate (vezi Isaia 48:8; 1 Sam. 20:30).

Unul din principalele motive pentru care adulții sunt botezați este iertarea păcatelor. Un nou-născut nu are această nevoie. Botezul în sine nu are putere mântuitoare. Ceea ce contează este încrederea și ascultarea din inima celui care se botează (1 Petru 3:21). Botezul unui copil, care nu înțelege nimic din ce se întâmplă, este nefolositor. Nu va face decât să genereze confuzie mai târziu în viață. Așadar, botezul este pentru cei ajunși la vârsta când pot crede, își pot mărturisi credința în Hristos, se pot pocăi de păcate și pot lua hotărârea de a-L urma pe Hristos (Fapte 8:12, 36; 16:33; 18:8).

De ce trebuie să fim botezați? Ca să ascultăm de Dumnezeu și de Hristos (Matei 28:18-19), să primim iertarea păcatelor (Fapte 2:28), să fim spălați de păcate (Fapte 22:16; Evrei 10:22), să primim sălășluirea Duhului Sfânt în noi (Fapte 2:28; 5:32; Rom. 8:15; 2 Cor. 1:22; 5:5; Gal. 4:6; Efes. 1:13-14), să fim mântuiți (Marcu 16:15-16; 1 Petru 3:21), să fim uniți cu Hristos (Rom. 6:3-6), să ne îmbrăcăm cu Hristos (Gal. 3:26-27), să devenim membrii în biserica sau trupul lui Hristos (Efes. 1:22-23; Fapte 2:41, 47), să devenim

sfinți (Efes. 5:25-27), să fim născuți din nou și să fim înnoiți prin Duhul Sfânt (Ioan 3:5; Tit 3:5).

Botezul singur, separat de credință și pocăință, nu ne mântuiește. Nu putem fi mântuiți pe baza propriilor merite. Ritualurile nu curăță sufletul (1 Petru 3:21). Botezul este eficient când ne punem credința în acțiune, ne încredem în Dumnezeu, Îi chemăm Numele (Fapte 22:16; Rom. 10:13) și Îi cerem o conștiință curată (1 Petru 3:21). De partea lui Dumnezeu, botezul este eficient prin beneficiile sacrificiului de sânge al lui Hristos (Rom. 6:3-6). Primim speranța ridicării la viață, pe baza învierii lui Isus, când suntem botezați (1 Petru 3:21). În decursul istoriei, botezul a fost recunoscut de credincioșii creștini ca linia de demarcație dintre creștini și necreștini, dintre cei care sunt și cei care nu sunt membrii ai bisericii, dintre mântuiți și pierduți.

Înainte de botez, poți crede în Hristos și poți fi ucenic într-o anumită măsură, dar nu ai fost unit cu El (Rom 6:3-6; Gal. 3:27). Botezul este ca o nuntă. Îți mărturisești credința în Hristos și făgăduiești să Îi fi loial (1 Tim. 6:12-13; 1 Ioan 4:2-3, 15; Matei 10:32-33; Luca 12:8-9; Rom. 10:9-10). Înainte de botez ești în afara lui Hristos și nu există nădejde în afara Lui (Efes. 2:12). În Hristos, cu toate acestea, ai „orice binecuvântare duhovnicească” (Efes. 1:3), mântuire (2 Tim. 2:10) și iertarea păcatelor (Efes. 1:7; Col. 1:14). Botezul este punctul în care Dumnezeu te transferă din afara lui Hristos în interior. Este punctul în care intri „în” Hristos (Rom. 6:3; Gal. 3:27).

Botezul este numai pentru cei care cred în Hristos (Marcu 16:16), s-au pocăit de păcate (Fapte 2:38) și care promet să ducă o viață creștină (1 Petru 3:21). Dacă ești convins că Isus este Fiul lui Dumnezeu, atunci trebuie să te îmbraci cu El prin botez, spre a deveni creștin și membru în biserica Lui. Cum poți face acest lucru? Găsind o biserică sau un predicator care practică botezul prin scufundare și cerând să fi botezat. Dacă ți se cere să fi de acord cu un crez din

afara Bibliei, caută altă biserică. Dacă ți se spune că botezul este doar un act simbolic și nu are de a face cu mântuirea, să nu crezi. Cercetează-ți Biblia din nou și crede ce citești în ea (Fapte 2:38; 22:16; Marcu 16:16; 1 Petru 3:21). Dacă nu găsești pe nimeni să te boteze conform adevărului, roagă o rudă sau un prieten să te boteze.

Biblia nu ne spune exact cum se desfășoară botezul sau ce cuvinte trebuie rostite, dar următoarea sugestie poate fi adecvată, respectuoasă și plăcută lui Dumnezeu. Puteți începe cu o rugăciune, mărturisind lui Dumnezeu starea de păcat în care vă aflați, cerându-I, apoi, să vă accepte, mărturisindu-vă credința în Hristos și făgăduind să urmați adevărul pe tot restul vieții. Împreună cu persoana care vă botează, intrați în apa unui râu, lac sau bazin. Dacă nu aveți la îndemână nici una din aceste posibilități, umpleți o cadă cu apă și folosiți-o. Persoana care vă botează poate spune câteva cuvinte ca acestea: „pentru că ți-ai mărturisit credința că Isus este Fiul lui Dumnezeu, te botez în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt” (Matei 28:19; Fapte 2:38). Cel care te botează te va scufunda, asigurându-se că întregul corp îți este acoperit cu apă vreme de o clipă. Când ieși din apă, este din nou convenit să te rogi lui Dumnezeu. Îi poți mulțumi că L-a trimis pe Isus ca mântuitor și că ți-a îndepărtat păcatele. Roagă-L să te ajute să devii un creștin matur.

O dată ce ai fost botezat, ești un copil născut din nou al lui Dumnezeu (1 Petru 2:2). Duhul Sfânt vine în inimă să te sfințească (1 Cor. 6:11; Efes. 5:25-27; 1 Cor. 3:16-17; 6:19-20). Ești acum membru al bisericii pentru care a murit Isus (Matei 16:18; Fapte 20:28). Numele ți-a fost scris în cartea vieții, cartea care îți rezervă o casă în ceruri (Apoc. 20:15). Păcatele ți-au fost spălate (Fapte 22:16). Aceasta nu înseamnă că nu vei mai greși (Rom. 7:15-25). Vei mai întâmpina ispite, dar fiind acum creștin, nu trebuie să fi botezat de fiecare dată când păcătuiești. Dacă păcătuiești, trebuie să te pocăiești și să te rogi lui Dumnezeu să te ierte de

acel păcat (1 Ioan 1:6-10). De asemenea, trebuie să găsești o biserică bună, care crede în Biblie, ca să te poți închina cu alți creștini și să vă încurajați unii pe alții. Fiind creștin, trebuie să te porți ca atare, iar acesta este subiectul prezentat în continuare.

Viața creștină

O dată devenit creștin, trebuie să continui să duci o viață plăcută Domnului. Dacă îți întorci fața de la Dumnezeu și începi să duci din nou o viață lipsită de evaluie, îți poți pierde mântuirea. În mod greșit, unii oameni învață că odată ce ai fost mântuit, ești mântuit întotdeauna, indiferent de ce faci. Această învățătură, însă, este contrară cu ce este scris în Biblie (1 Cor. 9:27; 10:5-12; Gal. 5:1-4; 1 Tim. 4:1, 16; 2 Tim. 4:10; Evrei 3:12; 6:4-8; Iacov 5:19-20; 2 Petru 2: 20-22; Apoc. 2:4-5; Luca 8:11-15; Ioan 15:1-14). Dacă ar fi imposibil să ne pierdem mântuirea, am fi mai puțini motivați să ducem o viață evlavioasă. Harul lui Dumnezeu nu s-a arătat ca să ne mântuiască numai, ci și ca să ne schimbăm viețile în bine. După cum spune Pavel, „harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii s-a arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie” (Tit 2:11-12).

Deci, cum trebuie să trăiești când devii creștin? Foarte des, despre creștinii din primul secol, se spunea că aparțin „căii” (Fapte 9:2; 19:9, 23; 22:4; 24:14, 22). Cuvântul „cale” înseamnă „drum”, dar metaforic înseamnă „fel de viață, conduită” (DG, 553-555). Isus a spus că El este calea (Ioan 14:6), adică mijlocul prin care putem ajunge în rai. Imitându-L pe Isus, urmăm calea. Deseori, în învățăturile creștine de început erau descrise două căi: cum să trăim și cum să nu trăim. Există o cale dreaptă și o cale greșită, calea virtuții și calea viciului, calea care duce la viață și calea care

duce la moarte, calea Duhului și calea cărnii. Viața creștină este „calea dreptății” (2 Petru 2:21; vezi Matei 7:13-14; Luca 13:23-24).

Dacă viața creștină este o „cale” asemeni unui „drum” sau unei „șosele”, atunci să trăiești o viață creștină înseamnă să mergi pe acea șosea; Biblia folosește deseori termenul „a umbla” pentru a descrie viața creștină (DG, 649). Apostolul Pavel o rezumă bine: „prin aceasta știm că suntem în El. Cine zice că rămâne în El, trebuie să umble și El cum a umblat Isus” (1 Ioan 2:6). Pe de o parte, nu trebuie să umblăm conform firii păcătoase, în păcat, în întuneric (Rom. 8:4; Efes. 2:1-2; 4:17; Col. 3:5-7; 2 Tesal. 3:6, 11; 1 Ioan 1:6; 2:11). Pe de cealaltă parte, trebuie să umblăm conform Duhului, în lumină, în adevăr (Rom. 8:4; 2 Cor. 5:7; Gal. 5:16; Efes. 2:10; 4:1; 5:2, 8, 15; Col. 1:10; 2:6; 4:5; 1 Tesal. 2:12; 1 Ioan 1:7; 2 Ioan 4, 6; 3 Ioan 3-4).

Un termen grec asemănător este cel care înseamnă „mod de viață, conduită, purtare” (DG, 61). Creștinii urmează să lase în urmă fosta viață păcătoasă (Efes. 4:22) și să ducă o viață evlavioasă în Hristos Isus (1 Tim. 4:12; Iac. 3:13; 1 Petru 1:15; 2:12; 3:1-2, 16; 2 Petru 3:11). Pavel spune bisericii din Efes să se dezbrace de „omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare” (Efes. 4:22; vezi Col. 3:5-9); în locul lui să se îmbrace cu „omul cel nou ... de o dreptate și sfințenie a adevărului” (Efes. 4:24; vezi Col. 3:10). Este limpede că există un anume fel de viață pe care creștinii trebuie să-l urmeze.

Cum se definește modul de viață creștin? Standardul nu este un set de legi asemeni celor zece porunci din Vechiul Testament. Regulile sunt menite să ne îndrepte către o autoritate care le validează. În timp ce există multe îndrumări specifice cu privire la ce creștinii trebuie și nu trebuie să facă, adevăratul standard este Dumnezeu Însuși. O anume purtare este bună pentru că se conformă modului în care acționează Dumnezeu; purtarea greșită este opusă modului în

care acționează Dumnezeu. Pavel arată că „omul cel nou” din creștin trebuie să fie „după chipul lui Dumnezeu” sau „vrednic de Domnul” (Efes. 4:24; Col. 1:10). Ne îndeamnă să urmăm „exemplul lui Dumnezeu” (Efes. 5:1). Isus, de asemenea, a spus că Dumnezeu este standardul vieții noastre: „voi fiți deci desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel Ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48). „Fiți dar îndurători, cum și Tatăl vostru este îndurător” (Luca 6:36). Petru spune: „după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră, căci este scris: Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt” (1 Petru 1:15-16). Hristos este și El un exemplu perfect pentru noi (Filip. 2:5; 1 Petru 2:21-24; 1 Cor. 11:1). De vreme ce Însuși Dumnezeu este standardul, țelul nostru este să Îl imităm. Cu toate că niciodată nu o vom face perfect, vom trăi mai bine străduindu-ne să fim la fel de sfinți și desăvârșiți ca Dumnezeu. Suntem încurajați de exemplul lui Dumnezeu să progresăm moral și spiritual și, deoarece este imposibil să atingem perfecțiunea prin efort omenesc, să ne sprijinim din ce în ce mai mult pe harul și dragostea Domnului.

Un cuvânt interesant din Noul Testament este de obicei tradus prin „vrednic”. Înseamnă „corespunzător” sau „comparabil” (DG, 78). În mai multe versete suntem îndemnați să trăim „vrednic” de ceva anume. Înseamnă că viața trebuie să ne fie corespunzătoare sau comparabilă cu ceva. Trebuie să trăim într-un mod „vrednic de Evanghelia lui Hristos” (Filip. 1:27), „vrednic de Dumnezeu” (1 Tesal. 2:12), „vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru” (Col. 1:10). Trebuie să ducem vieți vrednice de chemarea pe care am primit-o (Efes. 4:1). Care este chemarea noastră? „Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire” (1 Tesal. 4:7; vezi 1 Tim. 4:9; Efes. 1:4). El ne-a chemat „din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). El ne numește „copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 3:1). Dumnezeu ne-a chemat să fim sfinți (Rom. 1:7; 1 Cor. 1:2). Sfinții nu sunt

doar câțiva oameni buni, canonizați de papă. Fiecare creștin e sfânt, adică „pus de o parte”. Noi suntem sfințiți la botez (1 Cor. 6:11; Efes. 5:25-27). De vreme ce Dumnezeu ne-a chemat să fim sfinți, trebuie să ne purtăm ca niște sfinți.

Centrul vieții creștine este dragostea (1 Cor. 13:1-3, 13). Pavel scrie: „să nu datorăm nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții; căci cine iubește pe alții a împlinit legea” (Rom. 13:8). „Căci toată legea se cuprinde într-un singur cuvânt: să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Gal. 5:14; vezi Iac. 2:8; Matei 22:36-40). Pavel ne descrie în detaliu, cum se poartă o persoană iubitoare (1 Cor. 13:4-7). Hristos Însuși este standardul (Efes. 5:2, 25; 1 Ioan 3:23). Trebuie să iubim așa cum ne-a iubit El (Ioan 13:34; 15:9-12). Unul din motivele din care dragostea are o atât de mare importanță în viața creștină, este că acționăm pe baza a ceea ce suntem în interior (Matei 12:33-35; 15:18-19; 23:25-26; Luca 6:43-44). Ca să fim buni cu adevărat, trebuie să ne schimbăm inima și atitudinea (Rom. 12:1-2; Psal. 51:10; 119:36; 2 Cor. 10:5; Efes. 4:22-23). Persoana dinăuntrul nostru trebuie să devină pură și iubitoare, ca acțiunile să ni se schimbe în bine. În viața creștină trebuie să evităm atât păcatele exterioare, cât și păcatele interioare ale unei inimi rele.

Multe alte calități sau virtuți fac parte din viața creștină: smerenia, altruismul, răbdarea, binele făcut altora, devoțiunea față de Dumnezeu, înțelegerea, iertarea (Efes. 4:32). Alcătuiți o listă cu trăsături pozitive pe care să încercați să le obțineți în viață din următoarele pasaje: Matei 3:5-9; Gal. 5:22-23; Col. 3:12-17; 1 Tim. 6:11; Iac. 3:13, 17-18; 2 Petru 1:5-7. Când terminați lista, puneți-o în contrast cu viciile pe care trebuie să le evitați din următoarele pasaje: Rom. 1:29-31; 1 Cor. 6:9-10; Gal. 5:19-21; Col. 3:5-10; 1 Tim 1:9-11; 2 Tim. 3:2-5; Iacov 3:14-16; 1 Petru 2:1-2.

Cel mai bun mod de a învăța despre viața creștină este de a citi ample secțiuni din Noul Testament privitoare la

acest subiect. Multe din ele alcătuiesc aproximativ a doua jumătate din fiecare carte a Noului Testament. Prima jumătate prezintă de obicei doctrina sau învățătura pe baza căreia trebuie să ne trăim viața într-un anumit mod. A doua jumătate arată cum credința creștină trebuie să se reflecte în viață (Tit 2:1). Cercetați următoarele scripturi despre cum să ducem o viață creștină. Biblia ne învață lucruri privitoare la viața de familie, muncă, relații cu guvernul, integritatea personală, moralitate sexuală și altele (Matei 5:1 - 7:28; 18:1-35; Rom. 12:1-14; Efes. 4:17 - 6:20; Col. 3:1 - 4:6; 1 Tesal. 4:1-12; Tit 2:1-11; Evrei 12:1 - 13:19; Iacov 1:2 - 5:20; 1 Petru 2:11 - 5:11). Creștinul trebuie să se educe în evlavie (1 Tim. 4:7). „...Urmărește dreptatea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea” (1 Tim. 6:11).

Biserica

Cuvântul grecesc „biserică” înseamnă „adunare, întrunire, congregație” (DG, 240-241). Nu confundați biserica cu o clădire sau construcție. Biserica poate fi proprietara unei clădiri și a unor terenuri, dar ea este constituită din oamenii mântuiți de Isus. De asemenea, nu o confundați cu organizația bisericii, cu ierarhia ei sau structura denominațională. Din nou, biserica se referă la oamenii care au fost mântuiți, nu la o organizație sau instituție. Chiar înainte ca Noul Testament să fie scris, evreii au tradus Vechiul Testament în limba greacă, cu aproximativ două sute de ani înainte de nașterea lui Hristos. Termenul „biserică” se întâlnește destul de des în Vechiul Testament în greacă, unde se referea în principal la poporul lui Dumnezeu, Israel. La fel, în Noul Testament, biserica este poporul lui Dumnezeu.

Termenul „biserică” se poate referi la biserica universală, alcătuită din toți creștinii din lume. La aceasta se referă Isus când spune „voi zidi biserica mea” (Matei 16:18). De asemenea, se poate referi la congregația dintr-un anumit

loc, cum ar fi biserica din Corint (1 Cor. 1:2). „Biserică” poate fi folosit pentru creștinii adunați să se închine (1 Cor. 11:18; 14:19). Biserica însăși este denumită prin mai mulți termeni descriptivi în Biblie. Nu există un cuvânt sau o denumire unică pe care să o poarte biserica. Numele unei congregații poate să ne ajute în localizarea ei, incluzând numele orașului, străzii, etc. Această metodă este folosită în Noul Testament, când se referă la „biserica din Ierusalim” sau alte orașe (Fapte 8:1; 11:22; vezi Rom. 16:1; 1 Cor. 1:2; 2 Cor. 1:1; 1 Tesal. 1:1; 2 Tesal. 1:1), cum ar fi „bisericele Galatiei” (Gal. 1:2; vezi Gal. 1:22; 1 Tesal. 2:14; 1 Cor. 16:1, 19; Apoc. 1:4). Locul este specificat chiar și atunci când biserica se adună în casa cuiva (Rom. 16:5; 1 Cor. 16:19; Filimon 2).

Un alt principiu evident în scopul desemnat bisericii din Noul Testament este glorificarea lui Dumnezeu, nu a unor ființe omenești ca Petru, Pavel, Maria sau Ioan (1 Cor. 1:10-17). Astfel biserica este cunoscută drept „casa lui Dumnezeu” (1 Tim. 3:15), „adunarea lui Dumnezeu” sau „biserica lui Dumnezeu” (1 Cor. 1:2; 10:32; 11:16, 22; 15:9; 2 Cor. 1:1; Gal. 1:13; 1 Tesal. 2:14; 2 Tesal. 1:4; 1 Tim. 3:5; Fapte 20:28), „biserica Dumnezeului celui viu” (1 Tim. 3:15), în unele manuscrise „biserica Domnului” (Fapte 20:28), „bisericele lui Hristos” (Rom. 16:16) sau „biserica tesalonicenilor, în Dumnezeu Tatăl și în Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesal. 1:1). În loc să folosim o denumire care subliniază o anumită doctrină sau numele unui om, ar fi mai bine să folosim denumiri care laudă și slăvesc pe Dumnezeu și Isus. La urma urmelor, biserica Le aparține.

Natura bisericii este ilustrată în numeroasele metafore întrebuițate spre a o descrie. Biserica este comparată cu o clădire sau casă (1 Cor. 3:9; Evrei 3:6; 1 Tim. 3:15). Biserica este „templul lui Dumnezeu”, căci Dumnezeu locuiește în noi, individual și colectiv (1 Cor. 3:16-17; 6:19-20). Acest templu nu e din cărămidă și piatră, ci din ființe

omenești, care sunt „pietre vii” (1 Petru 2:5). Biserica este „trupul lui Hristos”, iar Hristos este capul bisericii (Efes. 1:22-23; 4:4, 15-16; Col. 1:18, 24). Biserica este considerată un trup, în sensul că fiecare din noi are diferite talente și depindem mutual unul de altul (Rom. 12:4-8; 1 Cor. 12:14-26). Metafora trupului arată părășia pe care o avem, ca și metafora familiei, privitoare la biserică (Matei 12:49-50; Efes. 2:19; 2 Cor. 6:18; 1 Tim. 5:1-2). Trebuie să împărțăm bucuria și durerea fraților creștini (Rom. 12:15; 1 Cor. 12:26; Gal. 6:2, 10). Biserica aduce părășie în multe feluri (Fapte 2:42; 1 Cor. 1:9; Gal. 2:9; Efes. 3:9; Filip. 3:10; 1 Ioan 1:3, 6-7). Biserica este mireasa lui Hristos, ceea ce înseamnă că trebuie să fim puri, pentru ca într-o zi să trăim cu Hristos în ceruri (Efes. 5:22-32; 2 Cor. 11:2). Apostolul Pavel descrie biserica frumos, folosind imagini din Vechiul Testament:

Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și L-a câștigat să fie al Lui, ca să vestiți virtuțile Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care altădată nu erați un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare (1 Petru 2:9-10).

Organizarea bisericii este foarte simplă. Hristos conduce, lucru evident din numeroase metafore ce descriu relația Lui cu biserica. El este „Păstorul cel Mare” (1 Petru 5:4), „capul” (Efes. 1:22-23; 4:4, 15-16; Col. 1:18, 24), „piatra din capul unghiului” (Efes. 2:20), sau „temelia” (1 Cor. 3:11). Congregațiile locale ale bisericii din timpul Noului Testament erau supravegheate de bătrâni, de asemenea cunoscuți ca episcopi, pastori, păstori sau „mai-mari” (1 Tim. 3:1-7; Tit. 1:5-9; 1 Petru 5:1-4; Filip. 1:1; Fapte 20:28; Efes. 4:11; 1 Tesal. 5:12; Evrei 13:17). Bătrânii se îngrijeau de congregația unde erau membrii. Nu exista un

bătrân sau episcop peste mai multe congregații. Toate congregațiile ascultau de Hristos și apostoli, dar nici o congregație nu conducea peste o alta. Bătrânii erau ajutați în lucrarea lor de diaconi, sau slujitori ai bisericii (1 Tim. 3:8-13; Filip. 1:1). Hristos dorește ca biserica să fie unită. Unitatea este de dorit deoarece aduce eficiență lucrării noastre și slavă Numelui Domnului (Ioan 13:34; 17:20-21; Rom. 12:16; 15:5; 1 Cor. 1:10; 3:3; 2 Cor. 13:11; Efes. 4:3; Filip. 2:2).

Cum devii membru al bisericii? Dacă ești credincios botezat, ai devenit membru când ai fost botezat în Hristos. De vreme ce biserica este „trupul lui Hristos”, ești în biserică pentru că ești în Hristos (Gal. 3:27; Rom. 6:3). Totuși, trebuie să te asociezi cu o congregație de credincioși. Ai nevoie de sprijinul și încurajarea reciprocă a altor creștini (Evrei 3:13; 10:24-25). E greu să trăiești o viață creștină singur. De aceea Isus a venit nu numai să mântuiască persoane individual, ci și să construiască biserica.

Trebuie să observăm anumite erori legate de doctrina bisericii. Deși apostolul Pavel a jucat un rol deosebit în întemeierea bisericii, după înălțarea lui Isus la ceruri, lui nu îi revine conducerea pământească a bisericii. Petru a predicat evanghelia și a convertit oameni (Fapte 2:14-47; 10:1-48), a scris două epistole din Noul Testament și a fost păstor multor credincioși din primul secol (1 Petru 5:1; Ioan 21:15-17). Totuși, orice drepturi și privilegii acordate lui (Matei 16:17-19) au fost acordate și celorlalți apostoli (Matei 18:1, 18; Ioan 20:23). Petru și toți ceilalți apostoli au făcut parte din întemeierea bisericii, în sensul că au fost primii predicatori și martori ai învierii lui Isus Hristos (Efes. 2:20; 1 Cor. 12:28; Apoc. 21:14), dar biserica este în primul rând zidită pe Isus Hristos (Efes. 2:20; 1 Petru 2:6-8). Pavel arată: „nimeni nu poate să pună o altă temelie decât aceea care este pusă și care este Isus Hristos” (1 Cor. 3:11). Noul Testament nu scrie nimic despre Petru conducând biserica și fiind astfel primul

papă, sau despre succesorii lui într-o astfel de funcție. Petru însuși a respins închinarea adresată lui când trăia (Fapte 10:25-26) și, ocazional, a fost corectat de alții, când a greșit (Gal. 2:11-14). Nu avea nici o autoritate să hotărască singur în dispute (Fapte 15:1-30). Prin urmare, venerația, înălțarea și puterea atribuite lui Petru și presupușilor lui succesori, de către catolici, sunt o insultă adusă funcției pe care Hristos trebuie să o dețină în biserică.

Biserica este alcătuită din preoția tuturor credincioșilor (1 Petru 2:9; Apoc. 1:6; 5:10). Fiecare creștin se poate apropia de tronul lui Dumnezeu Tatăl prin rugăciune și închinare (Evrei 10:19-22; Rom. 5:1-2; Efes. 2:18; 3:12; 1 Ioan 2:1-2), prin intermediul lui Isus Hristos, Marele Preot (1 Tim. 2:5; Evrei 2:14-18; 4:14 - 5:10; 7:1 - 10:39). Noi nu suntem obligați să apelăm la un mijlocitor sau preot uman ca să primim iertarea și mântuirea lui Dumnezeu. Nu este necesar să ne mărturisim păcatele unui preot. Mărturisirea păcatelor poate fi făcută oricărui creștin și, mai ales, prin rugăciune, lui Dumnezeu (Iac. 5:16; 1 Ioan 1:9). În plus, nici un muritor, inclusiv un preot, nu are dreptul, sau puterea să ierte pe nimeni de păcate. Nimeni nu Îl poate înlocui pe Dumnezeu, luând puterea mântuirii și condamnării în propriile mâini. Ca ființe umane, avem puterea să învățăm adevărul, sau să îl ascundem, afectând mântuirea altora (Fapte 13:38-39; Matei 18:5-6, 18; 23:13; Luca 11:52), dar Dumnezeu este Judecătorul care iartă sau condamnă.

O altă eroare practică de mulți oameni religioși este venerarea Mariei, mama lui Isus. Maria a fost o femeie evreică bună, aleasă de Dumnezeu dintre femei să fie mama lui Isus (Luca 1:39-43), dar Biblia ne spune foarte puțin despre viața ei. La moartea lui Isus, ea a fost încredințată apostolului Ioan (Ioan 19:25-27). A crezut în Isus, ca și frații Lui (Fapte 1:14). Nimeni nu se roagă ei în Biblie; nu a avut puteri miraculoase; nu a rămas fecioară după nașterea lui Isus (Matei 1:24-25; 13:54-56; Marcu 6:3; Luca 2:7). Ea ne-a

lăsat un exemplu bun de smerenie și supunere în fața lui Dumnezeu și de credință în Isus (Luca 1:38), dar nu a fost de natură divină. Ea nu mijlocește și nici nu ne dă mântuirea; nu trebuie să ne rugăm ei. Funcția atribuită Mariei de catolici uzurpă locul pe care Isus Hristos trebuie să Îl dețină în închinare și este o insultă adusă domniei Lui (Col. 1:15-20; Rom. 8:34; 1 Tim. 2:5; 1 Ioan 2:1-2).

Slujire și evanghelizare

Deoarece biserica este trupul lui Hristos, lucrarea bisericii este să ducă mai departe misiunea lui Hristos în lume. Ca națiune de preoți, lucrăm împreună să Îl slujim pe Dumnezeu (Evrei 9:14; 1 Petru 2:5, 9). În vreme ce unii au anumite însărcinări ca bătrâni, diaconi, învățători, toți creștinii trebuie să fie slujitori în lucrarea Domnului (Efes. 4:11-13; Matei 20:26-28; 25:44-45; Rom. 16:1-2). Lucrarea noastră este să Îl slujim pe Dumnezeu și pe om. Închinarea față de Dumnezeu va fi discutată în secțiunea ce urmează.

Să observăm misiunea dublă a bisericii, față de Dumnezeu și față de lume. Mai întâi, biserica trebuie să își slujească proprii membrii, prin zidire și ajutor spre creștere spirituală, precum și ajutor spre a rămâne mântuiți (Efes. 4:11-13; Col. 1:28). Unii membrii ai bisericii sunt învățători sau predicatori, ce îi ajută pe alții să crească spiritual predându-le mai mult din Cuvântul adevărului (Efes. 4:11; 1 Tim. 4:11-16; 2 Tim. 2:2; 3:10 - 4:5). Creștinii ar trebui să ajute nevoile fizice ale altor creștini (Fapte 11:29; Gal. 6:10; 2 Cor. 8:1 - 9:15; 1 Ioan 3:17-18). Slujindu-ne unul pe altul urmăm exemplul lui Isus (Matei 20:28; Filip. 2:7-8). Majoritatea creștinilor se bucură de părtășie, legând prietenii strânse în biserică. Ca familie, biserica trebuie uneori să își disciplineze membrii, cu speranța de a aduce pe cel rătăcit la pocăință și de a împiedica răspândirea păcatului (1 Tim.

1:20; 1 Cor. 5:1-13; Matei 18:15-17; 2 Ioan 10-11; 2 Tesal. 3:14-15; Tit 3:10-11).

În al doilea rând, misiunea bisericii este îndreptată spre lume. Creștinii trăiesc în lume, dar nu trebuie să trăiască asemeni lumii (Ioan 8:23; 15:19; 17:15-18), la fel cum o barcă plutește în continuare pe ape, atâta timp cât nu ia apă la bord. Creștinii nu trebuie să participe la păcatele lumii (2 Cor. 6:14-17). Viețile noastre trebuie să fie o lumină în lume, arătând modul drept de viață (Matei 5:13-16; 1 Petru 2:12; 3:15-16; Filip. 2:15). Creștinii sunt armata lui Dumnezeu pe lume, în lupta cu răul și păcatul (2 Cor. 10:3-5; Efes. 6:10-17). Nu folosim violență sau mijloace păcătoase. Dimpotrivă, folosim convingerea, exemplul bun și proclamarea adevărului pentru a evangheliza lumea (Matei 28:19-20; 1 Cor. 9:16). După cum elocvent spune Pavel, „Dumnezeu ... ne-a încredințat slujba împăcării... noi deci suntem trimiși împuterniciți pentru Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, pentru Hristos: împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Cor. 5:18-20).

De multe ori, cei din afara bisericii arată greșelile bisericii. Deoarece biserica se compune din ființe umane care greșesc, nu este perfectă. Creștinii știu că nu sunt perfecți, dar mai știu că Isus Hristos este perfect. El este cel la care oamenii ar trebui să se uite când judecă creștinismul. Chiar și atunci când se socotesc multele greșeli ale bisericii, o evaluare dreaptă ar arăta că biserica a făcut mai mult bine decât rău în decursul timpului. Mult din răul atribuit bisericii s-a făcut în Numele lui Hristos, dar a fost făcut de o falsă biserică, sau de un necreștin. Acești oameni au folosit numele lui Hristos ca justificare a unei acțiuni nedrepte. Adevărații ucenici ai lui Hristos au făcut nespus de mult bine în lume, prin rugăciuni, caritate, susținerea valorilor familiale, învățătură, lucrări de ajutorare și fapte bune. Biserica este alcătuită din cei mai buni oameni din lume. În timp ce există loc de mai bine în orice congregație, biserica este ca un oraș

așezat pe un deal, ca un far ce luminează calea oamenilor spre rai (Matei 5:14-16).

Închinarea

Lucrarea biericii nu este îndreptată numai spre sine și lume, ci și spre Dumnezeu, în închinare. Ce este închinarea? Pe larg, închinarea poate fi definită ca ceea ce facem când Îl slujim pe Dumnezeu (Rom. 12:1-2). Adevărul din această definiție este că întreaga noastră viață ar trebui trăită pentru Dumnezeu (Col. 3:17). Nu ar trebui să ne închinăm lui Dumnezeu doar două, trei ore pe săptămână, iar apoi să-L uităm și să trăim numai pentru noi tot restul săptămânii. Tot ce facem, trebuie făcut în așa fel, încât să Îi facă plăcere lui Dumnezeu și să fie conform voinței Lui. Dar acest sens larg al închinării nu este partea principală a acestei secțiuni. O definiție mai restrânsă a închinării este „respect și laudă aduse unei ființe divine”. Închinarea Îi atribuie merit lui Dumnezeu. Un cuvânt grecesc tradus „închinare” în Noul Testament înseamnă „a cădea la pământ și a se închina, a face plecăciune, a se prosterna” (DG, 716-717; vezi Matei 2:2, 8, 11; 4:9-10; Ioan 4:23-24; 1 Cor. 14:25; Apoc. 4:10; 5:14). Închinarea este laudă și cinste adusă lui Dumnezeu pentru marea Lui slavă. Studiați atmosfera din ceruri dinaintea tronului lui Dumnezeu, ca să surprindeți o măsură din ce presupune închinarea (Apoc. 4:1 - 5:14; Isaia 6:1-5; 56:7; Matei 21:13). Să nu vi-L inchipuiți pe Dumnezeu vanitos, dorind să Îl laudăm tot timpul, ca să Îi zidim ego-ul (Fapte 17:24-25; Psa. 50:10-12). Dumnezeu ne poruncește să ne închinăm Lui, pentru că este spre binele nostru. Avem nevoie de închinare ca să ne împlinim înclinația de ființe spirituale. Închinându-ne lui Dumnezeu, îi încurajăm pe alții și ne ajutăm pe noi înșine.

Deoarece Dumnezeu este omniprezent, închinarea creștină se poate ține oriunde. Nu este nevoie de un loc sacru

sau o anumită construcție pentru a te închina lui Dumnezeu (Ioan 4:19-24). Oamenii se pot închina în clădiri închiriate, case, clădiri proprietatea bisericii sau afară, în aer liber (Rom. 16:5; 1 Cor. 16:19; Col. 4:15; Fapte 2:46; 5:42; 16:13; 20:7-8). Închinarea creștină nu depinde de mediul exterior, ci de devoțiunea pe care o avem față de Dumnezeu, înăuntrul inimii. De aceea, o viață pură și o inimă sinceră sunt condiții esențiale pentru închinarea acceptabilă (Psa. 15:1-5; 24:3-4; Matei 5:8). Dumnezeu este o ființă spirituală, deci închinarea trebuie să ne izvorască din inimă. Isus declară: „Dumnezeu este duh; și cine Îl adoră pe El, trebuie să Îl adore în duh și în adevăr” (Ioan 4:24). Dacă ești creștin și nu găsești în apropiere o biserică loială adevărului, te poți închina lui Dumnezeu acasă, cu familia și prietenii.

Biserica de început se aduna pentru închinare în prima zi a săptămânii, duminica (Fapte 20:5-7; 1 Cor. 16:1-2). Evreii se închinau în a șaptea zi a săptămânii, sâmbăta, dar creștinii nu au continuat obiceiul. Pentru că Isus a înviat în prima zi a săptămânii, ea a devenit ziua Domnului și ziua în care creștinii se închinau (Apoc. 1:10; Matei 28:1; Marcu 16:1-2). Bienînțeles, nu este greșit ca majoritatea funcțiilor de închinare ale bisericii să fie active oricând. Vei crește spiritual dacă citești Biblia în fiecare zi și te rogi lui Dumnezeu (Matei 6:6). Mulți creștini se adună în case particulare sau alte locuri, în cursul săptămânii, să cânte imnuri creștine, să se roage, să studieze Biblia și să beneficieze de părtășia cu alți creștini (Fapte 2:46; 5:42). Întâlniți-vă cu alți creștini cât de des doriți, dar asigurați-vă că vă formați obiceiul de a vă aduna cu alți creștini să vă închinați în fiecare duminică, cu excepția unor anumite situații, cum ar fi un caz de boală (Evrei 10:25). Aveți nevoie de încurajare în mod regulat și de sprijinul ce vine din închinarea și părtășia cu alți credincioși.

Nu tot ce fac creștinii duminica, în timpul adunării, constituie închinare în sensul strict al cuvântului, acela de a

manifesta venerație în fața divinității. Un alt scop al adunării este de a se încuraja și învăța unul pe altul (1 Tim. 4:13; 1 Cor. 14:19, 26). Creștinii cântă când se închină. Unele cântece sunt imnuri de slavă și închinare aduse lui Dumnezeu și Hristos, altele pot fi cântece prin care ne încurajăm și învățăm unii pe alții (Efes. 5:19-20; Col. 3:16; Fapte 16:25; 1 Cor. 14:15). Citirea Bibliei este o altă trăsătură obișnuită a închinării creștine, din care se pot desprinde multe foloase (Apoc. 1:3; 1 Tim. 4:13; 1 Tesal. 5:27). Învățătura, îndemnarea și instrucția bazate pe Biblie sunt alte caracteristici comune și sunt foarte importante pentru creșterea spirituală a creștinului (1 Tim. 4:13-16; 5:17; 2 Tim. 2:1-2; 3:10, 16; Fapte 20:20-21; Iac. 3:1). Adunarea este și o ocazie de părtășie, de a fi în compania altor creștini și de a ne împărtăși devoțiunea pe care o avem în comun (Rom. 12:3-8, 15; 16:16; 1 Cor. 16:20; 1 Ioan 1:3-4).

Biserica are de obicei un fond monetar folosit pentru lucrări de caritate, pentru sprijinirea liderilor săi și pentru alte nevoi (Rom. 12:13; 15:25-27; 1 Cor. 9:1-14; 2 Cor. 8:1 - 9:15; Evrei 13:1-3; 1 Tim. 5:3-18; Iac. 1:27). Duminica este un moment oportun pentru donații către trezoreria bisericii (1 Cor. 16:2). Prin aceasta, ne arătăm unitatea și părtășia unul cu altul. De fapt, cuvântul grecesc pentru „asociere, comuniune, părtășie, relație strânsă” este folosit în legătură cu contribuția la lucrarea bisericii, care este „generozitate, simpatie, participare”, ca „semn de părtășie sau dovadă de unitate frățească” (DG, 438-39; 2 Cor. 8:4; 9:13; Rom. 15:26; Evrei 13:16). Evreii aveau un sistem de zeciuială, adică de a contribui cu zece la sută. Creștinii au un sistem mai flexibil, în conformitate cu propriul venit și cu anumite nevoi (1 Cor. 16:1-2).

Rugăciunea este o formă esențială de închinare, atât privată, cât și publică. Creștinii cred că Dumnezeu există, că ascultă rugăciunile, că iubește omenirea și răspunde la rugăciuni. Dumnezeu nu, ne dă întotdeauna ceea ce cerem,

mai ales când nu este spre binele nostru, dar putem fi siguri că Dumnezeu dorește ce e mai bine pentru bunăstarea noastră spirituală (Rom. 8:28). Fiecare ar trebui să-și creeze un obicei din a se ruga în mod regulat (1 Tesal. 5:17; Rom. 12:12; Col. 4:2; Luca 18:1). Evitați lucrurile care v-ar împiedica să vă rugați, cum ar fi necazuri acasă (1 Petru 3:7), atitudine neiertătoare (Matei 6:14-15; Efes. 4:32), lipsă de sinceritate, de pocăință (Psa. 66:18; Isaia 1:15), păcate nemărturisite (1 Petru 3:12), sau lipsă de credință în Dumnezeu (Iac. 1:6-8). Pe de altă parte, o mulțime de lucruri vă vor ajuta în rugăciune, cum ar fi o viață morală (Psa. 24:3-4), un duh de ascultare (1 Ioan 3:21-22), o atitudine reverențioasă (Matei 6:9), smerenie, credință în Dumnezeu (Matei 21:22; Marcu 11:24), sinceritate (Matei 6:5-6; Psa. 17:1) și o inimă recunoscătoare (Col. 4:2; Filip. 4:6;). Domnul nostru ne-a lăsat un minunat exemplu de om al rugăciunii (Ioan 17:1-26; Matei 14:23; 26:36; Luca 5:16; 6:12; 9:28); a învățat pe oameni despre rugăciune (Luca 11:5-13; 18:1-8), cum au făcut și alții (1 Tesal. 5:16-25; 1 Tim. 2:1-8; Iac. 5:13-18). Ucenicii au dorit ca Isus să îi învețe cum să se roage, iar Rugăciunea Domnului este un model perfect, care punctează toate aspectele majore, pe care trebuie să le parcurgem în rugăciune.

Tatăl nostru care ești în ceruri! Sfintească-se Numele Tău; vie Împărăția Ta; facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ. Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; și ne iartă nouă greșelile noastre, precum iertăm și noi greșitorilor noștri; și nu ne duce pe noi în ispită, ci scapă-ne de Cel Rău (Matei 6:9-13; vezi Luca 11:1-4).

sărbătorit ultima Lui cină de Paști cu ucenicii Săi (Matei 26:17-30; Marcu 14:22-24; Luca 22:14-23; 1 Cor. 11:23-26). El a cerut ucenicilor: „să faceți lucrul acesta în amintirea Mea” (1 Cor. 11:24-25). Scopul Cinei Domnului este să ne reamintească de moartea și învierea lui Isus (1 Cor. 11:24-26). Cina Domnului nu trebuie ținută ca un festin sau un banchet, care să ne umple stomacul (1 Cor. 11:34). Scopul său este meditația, autoexaminarea și închinarea (1 Cor. 11:27-28). E timpul părtășiei, când avem ocazia să arătăm unitatea cu alți credincioși (1 Cor. 10:16-17; 11:29-33). Pâinea și rodul viței sunt simboluri ce ne amintesc de trupul și sângele Domnului nostru. Trebuie să folosim pâine nedospită (fără drojdie), pentru că aluatul simbolizează păcatul. Domnul a fost fără păcat, sacrificiul nostru neprihănit, astfel că pâinea nedospită ne amintește de El, ca mielul fără defect (1 Cor. 5:7; Marcu 14:1). Cina Domnului este un moment oportun să ne reînnoim angajamentul de a încerca să învingem păcatul din viețile noastre (1 Cor. 11:27-32). Rodul viței este sucugul strugurelui, care, prin culoare și fluiditate, ne amintește de sângele pe care Isus l-a vărsat pentru păcatele noastre. Creștinii trebuie să ia Cina Domnului în fiecare primă zi a săptămânii, ca expresie a unității bisericii întrunite duminică de duminică (1 Cor. 10:16-17), ca aducere aminte că Isus este viu și prezent datorită Învierii (1 Cor. 11:26), pentru că este Ziua Domnului, când urmăm exemplul bisericii de început (Fapte 20:5-7; 1 Cor. 16:1-2).

La catolici, Cina Domnului se numește misă și este legată de falsa doctrină a transsubstanționii. Ei cred că pâinea și rodul viței se preschimbă în trupul și sângele lui Isus și El este din nou sacrificat în timpul acestui rit. Noul Testament ne învață că suferințele și moartea lui Isus au avut loc o singură dată și sunt eficiente pentru întreaga omenire (Evrei 7:27; 9:12, 24-28; 10:10-14; Rom. 6:9). Isus nu este sacrificat în repetate rânduri. El a vorbit metaforic când a spus cu privire la pâine, „luați, mâncați; acesta este Trupul

Meu” și la pahar, „beți toți din el, căci acesta este sângele Meu” (Matei 26:26-28). Evident, nu a spus că erau cu adevărat trupul și sângele Lui, de vreme ce ținea în mâini pâinea și paharul. Este o afirmație figurată, ca multe altele făcute de Isus (Ioan 10:7, 14; 15:5; Matei 5:13-14). În loc de transsubstanțiere, creștinii cred că Isus este prezent spiritual, când biserica se adună la închinare (Matei 18:20). Pâinea și cupa ne amintesc simbolic de prezența Lui și de trupul și sângele pe care le-a oferit pentru păcatele noastre, pe crucea de pe Calvar.

Noul Testament nu enumeră un set de reguli, prin care să ținem serviciile de închinare. Bărbaților li s-a dat rolul conducător în adunările de închinare, așa cum li s-a dat acasă și la biserică, în general (Gen. 1:26-27; 2:18; 3:16; 4:7; 1 Cor. 11:2-16; 14:33-36; Gal. 3:28; Efes. 5:21-33; Col. 3:18-19; 1 Tim. 2:1-15; 3:1-13; 1 Petru 3:1-7). Închinarea trebuie făcută având conduita de rigoare, ordonat și conform adevărului (Ioan 4:24; 1 Cor. 14:40). Ținut într-o manieră reverențioasă, următorul serviciu de închinare ar fi plăcut lui Dumnezeu. Când vă adunați cu alți creștini, puteți începe prin a vă ruga lui Dumnezeu. Pot urma cântări și, din nou, rugăciuni. Se poate citi un capitol din Biblie cu glas tare, ca toți să audă. Dacă cineva este calificat să predea, predica bazată pe instrucțiuni biblice este foarte practică. Cina Domnului trebuie respectată în cursul serviciului și poate fi însoțită de alte cântări și rugăciuni. Adunarea este ocazia convenabilă când se poate face o colectă pentru ajutarea nevoiașilor sau finanțarea altor lucrări ale bisericii. Anunțuri importante pot fi împărtășite cu toți. De exemplu, cineva poate alcătui o listă cu persoane bolnave și se poate ruga pentru sănătatea lor. Serviciul se poate încheia cu o rugăciune sau un imn creștin. Rugăciunea, cântarea, citirea Bibliei, învățăturile, Cina Domnului și colecta sunt formele prin care creștinii și-au condus întotdeauna adunările.

Viitorul

Viziunea creștină a istoriei este că lumea a avut un început, numit creație (Gen. 1), și va avea un sfârșit, la a doua venire a lui Hristos. După a doua venire a lui Hristos, toată omenirea va sta înaintea judecății lui Dumnezeu. În urma judecății, fiecare om va fi trimis fie în rai, fie în iad pe veșnicie. Dumnezeu este suveran și Își îndeplinește voia de-a lungul istoriei, iar țelul final este glorificarea lui Isus Hristos ca Domn (Filip. 2:9-11; Col. 1:16). Viața vine de la Dumnezeu și nădejdea vieții veșnice este în întregime în mâinile Lui (1 Tim. 6:16). Unde vă aflați în acest plan divin? Ar trebui să vă intereseze ce vă rezervă viitorul (Psa. 90:12; Iac. 4:14; Matei 16:26).

Deoarece suntem ființe umane, toți vom muri într-o zi. Biblia nu scrie despre reîncarnare sau migrarea sufletului printr-o serie de nașteri, vieți și morți. Vom muri o singură dată (Evrei 9:27). Suntem muritori, dar fiind și ființe spirituale, o parte din noi continuă să trăiască după moarte (2 Cor. 5:1; 2 Petru 1:13-14). Din punct de vedere spiritual, moartea este momentul când sufletul (spiritul) părăsește trupul (Iac. 2:26). Natural, ne temem de moarte, dar Evanghelia ne dă speranță și ne ajută să ne depășim frica (Psa. 39:5; Rom. 7:24; Evrei 2:15; 1 Cor. 15:26; Filip. 1:21-23). Scripturile Vechiului Testament nu ne dau multe informații despre viața de dincolo de moarte. A rămas ca Isus și Noul Testament să explice aceasta mai detaliat. Pavel spune că Isus Hristos „a adus la lumină viața și neputrezirea, prin Evangheliile” (2 Tim. 1:10). Prin Isus Hristos, țepușul morții, păcatul, poate fi îndepărtat, aducându-ne victorie asupra morții (1 Cor. 15:54-57).

Unde se află sufletul între moarte și ziua judecății? Se află într-un stadiu intermediar. Unii oameni cred că sufletul doarme în acest timp și se trezește la a doua venire a lui Hristos. Biblia întrebuițează, într-adevăr, termenul

„adormit” să descrie pe cineva care a murit, dar se referă numai la modul cum apare trupul unui mort celor care sunt în viață (1 Tesal. 4:13). Este adormit în sensul că nu mai este activ în lumea materială (Apoc. 14:13). Alte pasaje arată că sufletele celor morți sunt conștiente după moarte (2 Cor. 5:8; Luca 16:19-31). Sufletele (spiritele) celor morți merg în Hades. Hadesul este împărțit în două (Luca 16:26). Partea bună se numește Paradis și este locul unde merg sufletele mântuite (Luca 23:39-43; Fapte 2:27). În partea cea rea sufletele sunt chinuite și este locul unde merg cei pierduți (Luca 16:23). Destinul veșnic ne este pecetluit în momentul morții. Scripturile nu dezvăluie nimic despre o a doua șansă, după moarte. De asemenea, scripturile nu vorbesc de purgatoriu, sau un foc de pedeapsă, pe care creștinii trebuie să îl îndure ca să se curețe înainte să meargă în rai. Dacă la moarte ești credincios creștin, ispășirea lui Isus Hristos plătește pentru toate păcatele tale (1 Ioan 1:6-10). Doctrina catolică a purgatorului limitează, în mod greșit, iertarea lui Dumnezeu prin sângele lui Isus.

Sfârșitul lumii va avea loc la a doua venire a lui Hristos, dar nimeni nu știe când se va întâmpla (Matei 24:44). Isus Însuși a spus că nu știe când se va întâmpla; numai Tatăl știe (Matei 24:36). Feriți-vă de cei care stabilesc date, susțin că pot citi semnele și știu când se va întâmpla. Dumnezeu a promis că Isus se va întoarce și El își ține promisiunile întotdeauna. Cu toate că unii oameni se îndoiesc, vom continua în credință. Unii vor încerca să Îl facă pe Dumnezeu să urmeze orare omenești, dar El va acționa după propria voință (2 Petru 3:1-14). Deoarece nu știm când se va întoarce Isus, trebuie să fim permanent pregătiți (Matei 24:44). Doctrina celei de-a doua veniri și a sfârșitului lumii ar trebui să ne îndemne să trăim vieți sfinte. Petru întreabă: „fiindcă toate aceste lucruri se vor desface, ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfântă și evlavioasă?” (2 Petru 3:11). Pentru că a doua venire a lui Hristos înseamnă

mântuire și o casă în ceruri cu Dumnezeu, este descrisă ca „fericita noastră nădejde” (Tit 2:13).

Când Isus va reveni, va avea loc o înviere generală a omenirii. Isus a spus: „...vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși din ele; cei care au practicat binele, pentru învierea vieții, iar cei care au făcut răul, pentru învierea judecății” (Ioan 5:28-29). Morții vor învia, iar cei care sunt încă în viață la a doua venire a lui Hristos li se vor alătura pentru ziua judecății, ca apoi să intre în veșnicie (1 Tesal. 4:13-18). Când sufletul ni se reunește cu trupul la înviere, se produce o transformare. Primim un nou trup înviat, care nu va muri niciodată (1 Cor. 15:35-57). Nu știm exact care este natura acestei noi existențe, dar știm că va fi ca trupul înviat al lui Isus (1 Ioan 3:2).

Imediat după a doua venire a lui Hristos și sfârșitul lumii, va avea loc o judecată generală a omenirii. Vom fi judecați de Dumnezeu și Hristos (Ioan 5:22, 27; Fapte 17:30-31; Rom. 14:10; 2 Cor. 5:10; 2 Tim. 4:1; Evrei 12:23). Dumnezeu ne va judeca faptele făcute în această viață, conform cu standardul Cuvântului Său (Apoc. 20:12; Ioan 12:48; Rom. 2:6, 16). Va avea loc o împărțire a omenirii în cei mântuiți și cei pierduți (Matei 25:31-46). Mântuiților li se va spune: „veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34). Celor pierduți li se va spune: „duceți-vă de la mine, blestemaților, în focul cel veșnic, pregătit Diavolului și îngerilor lui!” (Matei 25:41). Ziua judecății nu este un eveniment înspăimântător pentru cel care crede în Hristos, de vreme ce va fi răsplătit, nu condamnat în ziua aceea (Rom. 8:1; Marcu 9:41; Luca 6:35).

„Rai” este cuvântul folosit de creștini pentru fericirea eternă pe care Dumnezeu o va acorda copiilor Lui. Raiul este atât de minunat, iar limitele limbii omenești atât de mari, încât Biblia folosește deseori un limbaj figurat, simbolic, ca să îl descrie (Apoc. 21:1 - 22:5). Raiul este un loc minunat

pentru că vom fi cu Domnul Isus Hristos (Ioan 14:1-3; Filip. 1:23; 1 Tesal. 4:16-17). Poate fi comparat cu prezența la un mare banchet sau festin (Matei 22:1-14; Apoc. 19:9). Apostolul Ioan a avut o viziune a raiului:

Și am auzit un glas tare, care venea din cer, zicând: „Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu Însuși va fi cu ei, Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai exista. Nu va mai fi nici plâns, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21:3-4).

Și mi-a arătat un râu cu apa vieții, limpede ca cristalul, care ieșea din scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului. În mijlocul străzii ei și pe cele două maluri ale râului era pomul vieții, rodind douăsprezece feluri de rod, dând rod în fiecare lună; și frunzele pomului sunt pentru vindecarea neamurilor. Nu va mai fi nici un blestem. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului va fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Și nu va mai fi noapte și nu va mai fi nevoie de lampă și de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor (Apoc. 22:1-5).

„Iad” este termenul folosit de creștini pentru a descrie starea de pierdere veșnică a celor care nu îi sunt credincioși lui Isus Hristos. Cuvântul „iad” se referea inițial la groapa de gunoi din afara Ierusalimului. Era un loc unde gunoiul era ars continuu, un loc de fum, foc, murdărie, miros greu și descompunere. Este o imagine care ne amintește că nu vrem să mergem în iad. Descrierile biblice ale iadului sunt de multe ori figurate sau metaforice, ca și cele ale raiului. Iadul este un loc întunecat, pentru că se referă la separarea de Dumnezeu (Matei 25:30; 2 Petru 2:4; Iuda 13), un loc de foc,

fum (Matei 13:42; 25:41; Marcu 9:48; Apoc. 20:10-15) și durere (Matei 25:30; Apoc. 14:11). Odată ce o persoană este condamnată la iad, nu există ieșire. Pierderea este permanentă și nu mai există speranță (Matei 25:10, 46; Apoc. 14:11). E ușor să vedem de ce Isus îi avertizează pe oameni privitor la iad (Luca 12:4-5; 13:28; Matei 5:29-30; 10:28).

Feriți-vă de anumite doctrine, ca cea premilenială și dispensațională. Cei care le propun stabilesc frecvent date pentru a doua venire a lui Hristos sau sfârșitul lumii. Vorbesc despre răpire și domnia de o mie de ani a lui Hristos pe pământ, dar nu va fi nici o răpire secretă, în timpul căreia sfinții vor dispărea deodată. Hristos nu va reveni ca să domnească pe pământ o mie de ani. Când Hristos se întoarce, toți vor învia și va urma judecata, după care veșnicia, în loc de o domnie pământească a lui Hristos (Ioan 5:28-29; 1 Tesal. 4:13-17; Evrei 9:28; Apoc. 1:7; 1 Cor. 15:23-24).

Premilenialistii fac două greșeli cheie în interpretarea Bibliei. Mai întâi, socotesc Împărăția lui Dumnezeu și domnia lui Isus ca guvernări materiale în această lume. Dar Împărăția lui Isus este prezentă azi, ca domnie spirituală (Ioan 18:36; Rom. 14:17). Isus este Rege al Regilor și Împărăția lui Dumnezeu deja există (Matei 3:2; 11:12; 12:26-28; Marcu 9:1; Luca 1:32-33; 16:16; Fapte 2:29-33; 7:56; Efes. 1:20; Col. 1:13; Evrei 2:9; 12:28; Apoc. 1:6, 9; 11:15). În al doilea rând, susțin că unele pasaje din scriptură urmează să se împlinească în evenimente din Palestina modernă, când ele deja sunt împlinite. Multe din acestea au fost împlinite fie la întoarcerea evreilor din robia babiloniană, fie prin distrugerea Ierusalimului de către romani în anul 70 (Matei 24:1-28; Marcu 13:1-23; Luca 21:5-36). De obicei, susțin că Apocalipsa prezice evenimente care nu s-au petrecut încă, dar aproape întreaga Apocalipsă s-a împlinit. Tema ei principală este persecutarea creștinilor de la început, de către Imperiul Roman (Apoc. 17:1-2, 15-18), deoarece creștinii nu au vrut să se închine la idoli sau împăratului roman (Apoc.

1:9; 2:10, 13; 6:9-11; 7:9, 13-14; 9:20-21; 12: 17; 13:5-6, 15-17; 14:9-13; 16:2, 5-6; 17:6; 18:24; 19:2, 20; 20:4).

Trinitatea

Termenul „trinitate” nu se întâlnește în Biblie, dar este des folosit de creștini, atunci când descriu ce înțeleg despre doctrina lui Dumnezeu. Creștinii sunt monoteiști, adică ei cred că există un singur Dumnezeu adevărat. Unii oameni pe lume cred că există mai mulți, chiar sute, mii și milioane de dumnezei. Dar creștinii, ca și evreii, cred într-un singur Dumnezeu (Deut. 6:4; Marcu 12:29; 1 Cor. 8:4; Iac. 2:19). Îl cunoaștem pe Dumnezeu în trei feluri, ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Există distincții și, totuși, unitate între cei trei. Am studiat deja că Isus Hristos este Dumnezeu, adică divin (Ioan 1:1; 20:28; Filip. 2:6; vezi pag. 6-9). Fiind Dumnezeu, este demn de închinarea noastră (Apoc. 5:1-14). Același lucru este adevărat pentru Tatăl și Duhul Sfânt.

Tatăl este Dumnezeu, adică divinitate (1 Cor. 8:6; Gal.1:1; Efes. 4:6; 1 Petru 1:2; Ioan 6:27). Când termenul „Dumnezeu” este întrebuințat în Biblie, fără o altă defnire, este des folosit pentru a desemna pe Tatăl. Dumnezeu este mare în ființă și caracter. Cele ce urmează sunt numai câteva din atributele lui Dumnezeu Tatăl. El este independent (Isaia 40:13-14; Psa. 50:12; Fapte 17:25), veșnic (Psa. 90:2-4; Deut. 32:40; Iacov 1:17), ființă spirituală (Ioan 4:24; Deut. 4:15; Fapte 17:29), omnipotent (Isaia 14:27; Psa. 2:4), omniscient (Psa. 147:5) și omniprezent (Ierem. 23:23-24; Psa. 139:7-12). Dumnezeu Tatăl este iubitor (1 Ioan 4:8; Psa. 118:1-29; Rom. 8:35-39), sfânt (Isaia 6:3-5; Psa. 99:9; Apoc. 15:4), plin de milă (Deut. 4:31; Psa. 145:8) și drept (Isaia 5:16; Psa. 11:7). Dumnezeu este mare, maiestuos, impresionant și vrednic de închinarea și devoțiunea noastră (Apoc. 4:1-11; Matei 4:10; Luca 4:8; Deut. 6:13).

Duhul Sfânt este de asemenea Dumnezeu, adică divin. Observați în Fapte 5:3-4 cum Anania a mințit pe Duhul Sfânt și apoi pe Dumnezeu (vezi 1 Cor. 3:16-17; 6:19-20), fiindcă Duhul Sfânt este Dumnezeu. Duhul Sfânt posedă attributele lui Dumnezeu (Rom. 8:2; Ioan 16:13; Evrei 9:14; Psal. 139:7), face lucrări pe care numai Dumnezeu le poate face (Gen. 1:2; Psal. 104:30; Ioan 3:8; 16:8; Rom. 8:11; 2 Petru 1:21), este făcut egal cu Dumnezeu (Matei 28:19; 2 Cor. 13:13) și primește cinstea și închinarea datorate numai lui Dumnezeu (1 Cor. 3:16). Să nu vă referiți la Duhul Sfânt ca la un obiect, ca și cum ar fi o forță impersonală. Duhul este o persoană; poate fi mințit, poate fi îndurerat (Fapte 5:3-4; Efes. 4:30). Duhul Sfânt locuiește în creștini pentru ca să îi sfințească și întărească (Fapte 2:38; 5:32; Rom. 8:9-16, 26; 1 Cor. 3:16-17; 6:11, 19-20; 12:13; 2 Cor. 1:22; 5:5; Gal. 4:6; Efes. 1:13; 3:14-16; Tit 3:5; 1 Ioan 4:13; Iuda 19). Duhul Sfânt mărturisește pe Isus Hristos și mijlocește pentru noi (Rom. 8:26-27).

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, deci, sunt Dumnezeu, egali unul cu altul și uniți într-unul (Ioan 10:30; Matei 28:19; Ioan 15:26; 1 Petru 1:2; 1 Cor. 12:4-6). Observați cum Pavel îi consideră laolaltă: „harul Domnului Isus Hristos și dragostea lui Dumnezeu și părtașia Sfântului Duh să fie cu voi toți” (2 Cor. 13:13). Doctrina trinității exclude extremele unitarianismului și politeismului. Creștinii nu sunt unitarianiști, adică nu cred că Tatăl, Fiul și Duhul sunt la fel, fără nici o deosebire între ei. Nu sunt nici politeiști; nu cred că Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt sunt trei dumnezei diferiți. Există spațiu între aceste două extreme? Încercarea de a-L înțelege în întregime pe Dumnezeu este împiedicată de capacitatea noastră de judecată limitată și de granițele limbii umane. Dumnezeu este infinit. Să-L pătrundem, este dincolo de posibilitățile noastre. În doctrina trinității rămâne un element de mister, pe care cei mai mari învățați ai lumii încearcă să îl dezlege de două mii de ani. Ce putem spune

este că Îl cunoaștem pe Dumnezeu ca Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

Duhul Sfânt și miracolele

Dumnezeu a făcut multe miracole în timpurile biblice prin slujitorii Lui, împuterniciți prin Duhul Sfânt. Scopul principal al miracolelor a fost dovedirea Cuvântului lui Dumnezeu (Matei 9:4-5; 12:28-29; Marcu 2:10-11; 16:17-20; Luca 5:24; Ioan 21:24-25; Fapte 2:32-33; 2 Cor. 12:12). Referindu-se la marea mântuire oferită de Dumnezeu omenirii, autorul Epistolei către Evrei spune că ea a fost mai întâi „vestită de Domnul, ne-a fost adevărată de cei care au auzit-o, în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor prin semne, puteri și felurite minuni și prin darurile Duhului Sfânt, împărțite potrivit cu voia Sa” (Evrei 2:3-4). Odată ce dezvăluirea lui Dumnezeu în Hristos a fost cunoscută deplin, minunile și-au îndeplinit scopul. În timpul secolului întâi se semnaleză un declin al evenimentelor miraculoase, iar în secolul al doilea miracolele dispar complet.

Pretențiile moderne la miracole făcute de oameni religioși, creștini și necreștini, sunt slabe în comparație cu miracolele adevărate din era Noului Testament. Câteodată, o pretenție de miracol modern este doar o vindecare psihosomatică. Alteori este un eveniment neobișnuit, în loc de unul supranatural. Alte pretenții de miracole moderne pot fi explicate ușor ca întâmplări naturale. De exemplu, pretenția modernă a vorbirii în limbi nu este legată de darul din Noul Testament. Vorbirea în limbi din Noul Testament era vorbirea într-o limbă străină pe care persoana respectivă nu o învățase niciodată (Fapte 2:6, 8). Vorbirea modernă în limbi nu e decât un bolborosit infantil, despre care lingviștii spun că nu e o limbă adevărată, iar psihologii o explică prin trăsături ale personalității deseori caracteristice carismaticilor. Multe pretenții la miracole moderne sunt

rezultatul înșelăciunii unor indivizi fără scrupule. Ei înșală naivitatea oamenilor sau dorința disperată a invalizilor și bolnavilor. Investigații numeroase conduse de oameni de știință imparțiali nu au dus la descoperirea unor făcători de miracole de bună credință în lumea de azi. În același timp au fost demascați mulți mincinoși. Nimeni în ziua de azi nu are puterea să facă minuni, să vindece bolnavii, să vorbească în limbi sau să învie morții.

Dumnezeu nu a intenționat ca miracolele să continue de-a lungul istoriei. Miracolele trebuiau să întărească Cuvântul și să ajute la inițierea planului mântuirii. Odată îndeplinit, Dumnezeu nu a vrut ca oamenii să se sprijine pe o cârjă ca să creadă. A vrut ca ei să umble „prin credință, nu prin vedere” (2 Cor. 5:7). Odată ce biserica a primit mesajul confirmat, și odată ce a fost scris un mesaj permanent, de încredere, care este Noul Testament, Dumnezeu a permis ca miracolele să se împruțeze și apoi să dispară cu totul. Acest proces a permis bisericii să ajungă la maturitate, ca un adult ce se bazează pe credință, nu ca un copil care cere dovezi miraculoase. Pavel se referă la aceasta ca la venirea a ce este „deplin” sau perfect (1 Cor. 13:8-13; vezi Efes. 4:11-16). Să cerem azi miracole este să ne întoarcem la un stadiu copilăresc (Matei 12:38-39; 1 Cor. 13:11). Chiar și atunci când miracolele aveau loc în biserica Noului Testament, Pavel observa importanța lor minoră și sublinia semnificația mai mare a dragostei, în viață (1 Cor. 12:29 - 13:13). Credința, nădejdea și dragostea aveau să continue în epoca creștină, după cum Pavel explică în acest pasaj: „acum, deci, rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea” (1 Cor. 13:13; vezi Matei 22:36-40).

Sfintele Scripturi

Creștinii socotesc documentele care alcătuiesc scripturile din Vechiul și Noul Testament, Biblia, autoritare. Sunt tribunalul suprem la care pot fi aduși creștinii. Biblia ne dezvăluie voia lui Dumnezeu și descrie cum a acționat El în decursul istoriei, pentru mântuirea omenirii (Psa. 119:105). Autorii scripturilor au fost inspirați de Duhul Sfânt în compozițiile lor, astfel că Biblia nu este o carte obișnuită. Este insuflată, adică este vie prin Duhul Sfânt și arată calea spre viața veșnică (Evrei 4:12). Originea, sau sursa scripturilor este Însuși Dumnezeu. Aceste scrieri nu sunt doar păreri și interpretările autorilor (2 Petru 1:20-21). Pavel spune: „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să convingă, să îndrepte, să dea înțelepciune în dreptate, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Tim. 3:16-17). Putem să studiem alte cărți în afara Bibliei, fie spre folosul, fie spre pierderea noastră. Dar să studiem, să credem și să ascultăm Biblia înseamnă mântuire (Iac. 1:21; 2 Tim. 3:15; 1 Petru 1:22-25; Ioan 20:30-31).

Biblia este o colecție de șazeci și șase de cărți diferite, de diverse lungimi, provenite de la peste patruzeci de autori, scrise de-a lungul a peste o mie cinci sute de ani. Biblia este împărțită în două mari secțiuni, Vechiul și Noul Testament. Scripturile Vechiului Testament au fost scrise în timpul lui Moise (perioada mozaică); conțin instrucțiuni adresate israeliților despre cum să trăiască și să se închine. De asemenea, conțin evenimente istorice, poezie, cântări religioase, proverbe, proclamații profetice. Creștinii cred în scripturile Vechiului Testament ca fiind revelația inspirată a Cuvântului lui Dumnezeu (2 Tim. 3:16; 2 Petru 1:21; Ioan 10:35), dar nu le urmează toate poruncile religioase. Aceste porunci au fost date israeliților în vremea lui Moise (Deut. 5:1-2; Ezech. 20:10-12). Isus Hristos a deschis o nouă eră

(Matei 5:17; Col. 2:14; Efes. 2:15; Rom. 6:14; 7:4; 10:4). Vechiul Testament a fost pregătirea pentru Noul Testament, iar creștinii trăiesc sub Noul Testament (Gal. 3:23-26; Evrei 7:12; 8:1-13; 10:1-10; Col. 2:14). De exemplu, creștinii nu aduc jertfe animale, deoarece Hristos este jertfa noastră, adusă o dată pentru totdeauna.

Deși creștinii nu trăiesc sub Legea lui Moise, există numeroase motive să studieze Vechiul Testament. Biserica de început predica, cita și studia Vechiul Testament (Fapte 2:14-36; 8:31-35; 17:2-3, 11; 18:28; 28:23). Pavel spune că e folositor și de ajutor creștinilor (1 Cor. 10:11; Rom. 15:4). Multe principii își au originea în Vechiul Testament. Trăsături bune și rele sunt exemplificate în personaje din Vechiul Testament. Este o scriere de importanță istorică. Explică multe lucruri din Noul Testament și mărturisește despre Isus Hristos. Studiați cărțile Vechiului Testament să aflați cum să duceți o viață bună și morală, dar aveți grijă să nu urmați datorii religioase desemnate numai evreilor (Gal. 5:4).

Scrierile Noului Testament sunt esențiale, deoarece istorisesc despre Isus și biserica de început. Înțelesul revelației lui Dumnezeu în Isus Hristos este explicat în scripturile Noului Testament. El conține documente ce dețin o poziție istorică unică, pentru că au fost scrise de oameni care au fost martori la viața, minunile, moartea și învierea lui Isus Hristos. Multe din cărțile Noului Testament au fost scrise de apostolii special aleși ai lui Isus (Rom. 1:1; Gal. 1:1; 1 Petru 1:1; 2 Petru 1:1). Se recomandă să începeți citirea Bibliei cu Evangheliile, continuând cu restul Noului Testament, înainte să citiți Vechiul Testament.

Un sumar al cărților Bibliei

Scripturile Vechiului Testament

Geneza – o istorie a începutului lumii, rasei umane și relația lui Dumnezeu cu omenirea în timpul Patriarhilor. Primele cinci cărți din Vechiul Testament se mai numesc Pentateuc.

Exodul – eliberarea poporului lui Israel din sclavia egipteană

Leviticul – legi ceremoniale, rituale și morale pentru Israel

Numeri – document al rătăcirii poporului lui Israel în pustie

Deuteronomul – legea legământului dintre Dumnezeu și Israel

Iosua – cucerirea și împărțirea Țării Promise de triburile lui Israel

Judecătorii – istoria lui Israel înainte de monarhie

Rut – viața străbunicii regelui David

1 Samuel – viața lui Samuel, Saul și David

2 Samuel – mai multe despre viața lui David, al doilea rege al Israelului

1 Împărați – viața lui Solomon și altor regi; parte din viața profetului Ilie

2 Împărați – Ilie și Elisei; istoria împărățiilor lui Israel și Iuda până la captivitatea babiloniană

1 Cronici – genealogii și o repovestire a domniei lui David

2 Cronici – repovestirea domniei lui Solomon și altor regi, până la distrugerea Ierusalimului de Babilon

Ezra – întoarcerea israeliților din Babilon, reconstruirea templului; lucrarea lui Ezra

Neemia – reconstruirea zidurilor Ierusalimului sub conducerea lui Neemia

Estera – salvarea evreilor de către Estera, în timpul domniei persane

Iov – discuție dramatică a dreptății lui Dumnezeu, când un om drept este lăsat să sufere

Psalmi – colecție de cântece și rugăciuni ale israeliților

Proverbele lui Solomon – colecție de gânduri înțelepte, multe de Solomon

Ecleziastul – discuție despre sensul și scopul vieții

Cântarea cântărilor – poem de dragoste

Isaia – oracole profetice despre Împărăția suverană a lui Dumnezeu și nădejdea mesianică; această carte și următoarele sunt scrieri profetice

Ieremia – proclamații profetice, mai ales despre subjugarea lui Iuda de către Babilon

Plângerile lui Ieremia – deplângerea căderii Ierusalimului în mâinile Babilonului

Ezechiel – vedere profetică din Babilonia, asupra căderii lui Iuda și a restaurării finale

Daniel – evenimente din timpul robiei în Babilonia și demonstrarea controlului pe care Dumnezeu îl are asupra istoriei

Osea – necredința lui Israel și dragostea lui Dumnezeu, relatată prin căsătoria lui Osea cu Gomera

Ioel – invazie de lăcuste, urmată de chemare la pocăință

Amos – chemare la dreptate socială în Israel

Obadia – Edomul condamnat pentru că s-a bucurat de nenorocirea lui Israel

Iona – profet șovăitor predică cetății Ninive

Mica – denunțare a nedreptății și ritualului lipsit de sens; explicarea religiei adevărate

Naum – declarație a suveranității lui Dumnezeu, prin judecarea cetății Ninive

Habacuc – credința în dreptatea lui Dumnezeu încercată prin oprimarea săracilor și prosperitatea celor răi

Țefania – judecata dumnezeiască a păcatelor lui Iuda și a altor popoare

Hagai – încurajarea evreilor să reconstruiască templul

Zaharia – reconstruirea templului și nădejdea mesianică

Maleahi – Israel îndemnat să se pocăiască de păcate

Scripturile Noului Testament

Matei – prima dintre cele patru evanghelii ce relatează viața și învățăturile lui Isus Hristos

Marcu – cea mai scurtă evanghelie; accent pe faptele lui Isus, în loc de învățăturile Lui

Luca – evanghelia care arată dragostea universală a lui Isus pentru tot felul de oameni

Ioan – ultima evanghelie; intenție de a aduce cititorul la credință în Isus

Faptele apostolilor – istoria bisericii de început; accent pe lucrarea apostolilor Petru și Pavel

Romani – una din cele treisprezece epistole scrise de Pavel; schițarea planului de mântuire al lui Dumnezeu prin Isus Hristos

1 Corinteni – încercare de a corecta problemele bisericii din Corint

2 Corinteni – Pavel își apără apostolia

Galateni – îndreptățirea prin credință, opusă încercării de a supune biserica riturilor evreiești

Efeseni – explicarea scopului veșnic al lui Dumnezeu prin Hristos și biserică

Filipeni – bucuria evangheliei și recunoștința lui Pavel

Coloseni – erezie respinsă de preeminența lui Hristos

1 Tesaloniceni – a doua venire a lui Hristos, viața bisericii, lucrarea lui Pavel

2 Tesaloniceni – îndemn la lucru până la întoarcerea lui Hristos

1 Timotei – scrisoare de încurajare a unui predicator tânăr, pus în fața greutăților și învățătorilor falși

2 Timotei – altă scrisoare de încurajare a lui Timotei, cu puțin înainte de moartea lui Pavel

Tit – ghid pentru un alt predicator tânăr

Filimon – încercare de împăcare a unui sclav fugar cu stăpânul său

Evrei – superioritatea lui Hristos ca Mare Preot și a evangheliei în comparație cu sistemul Vechiului Testament
Iacov – instrucțiuni practice pentru viața creștină de zi cu zi
1 Petru – trai sfânt, în ciuda înăspririi persecuției
2 Petru – problema învățătorilor mincinoși din biserică
1 Ioan – reasigurarea bisericii pusă în fața învățaturii false a gnosticismului
2 Ioan – iubirea credincioșilor, opoziția față de învățatorii mincinoși
3 Ioan – scrisoare personală de mulțumire
Iuda – avertisment cu privire la învățatorii mincinoși
Apocalipsa – condamnare figurată a Imperiului Roman pentru persecuția bisericii de început; profeție a căderii Romei și sfârșitului lumii

Concluzie

Ce este creștinismul? Sperăm că, după discutarea unei multitudini de subiecte, răspunsul este clar. Creștinismul este credința că Isus din Nazaret este Fiul lui Dumnezeu, Hristosul și Domnul. Este convingerea că revelația supremă a dragostei și voinței lui Dumnezeu se găsește în El. A fi creștin înseamnă a-L cunoaște pe Hristos și a deveni ca El, până ce Hristos ia chip în tine și locuiește în tine (Filip. 3:10; Gal. 2:20; 4:19; vezi Efes. 4:13). Creștinul trăiește prin credință în Fiul lui Dumnezeu (Gal. 2:20). Cunoașterea lui Hristos este atât de importantă, încât orice altceva din lume nu e decât gunoi în comparație cu El (Filip. 1:21; 3:7-9), deoarece Isus Hristos este singura nădejde de mântuire a omenirii (Fapte 4:12; Ioan 14:6).

Importanța lui Isus Hristos este astfel exprimată de autorul Epistolei către Evrei:

Dumnezeu, după ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proci, în multe rânduri și în multe feluri,

la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit în persoana Fiului, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile. El, care este strălucirea slavei Lui și reprezentarea exactă a Ființei Lui, și care susține toate lucrurile cu cuvântul puterii Sale, a făcut prin Sine curățirea păcatelor și S-a așezat la dreapta Măririi, în locurile prea înalte... (Evrei 1:1-3)

Apostolul Pavel a mai scris o prezentare remarcabilă a esenței lui Isus:

El este chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi născut peste toată creația; pentru că prin El au fost create toate lucrurile, cele care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute, fie scaune de domnii, fie domnii, fie căpetenii, fie autorități. Toate lucrurile au fost create prin El și pentru El. El este mai înainte de toate și toate se mențin prin El. El este Capul trupului, al Bisericii. El este Începutul, Cel dintâi născut dintre cei morți, pentru ca în toate să aibă cel dintâi loc. Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El și prin El să împace toate lucrurile cu Sine, atât lucrurile de pe pământ cât și lucrurile din ceruri, făcând pace prin sângele crucii Lui (Col. 1:15-20).

Cuvântul grecesc *dia* se traduce de obicei „prin” și se folosește în legătură cu un agent, care stă între împlinirea sau neîmplinirea unui scop. Observați cum în următoarele pasaje harul, adevărul, mântuirea, viața, iertarea, pacea, îndreptățirea, neprihănirea, victoria împotriva morții și împăcarea vin toate *prin* Isus Hristos (Ioan 1:17; 3:17; 10:9; 14:6; Fapte 10:43; 13:38; 15:11; Rom. 1:5; 5:1, 2, 9, 17, 18,

19, 21; 8:37; 1 Cor. 15:57; 2 Cor. 3:4; 5:18; Efes. 1:5; 2:18; Filip. 1:11; Col. 1:20; 1 Tesal. 5:9; Evrei 7:25; 1 Ioan 4:9).

Importanța lui Isus se vede din numeroasele nume, titluri și termeni descriptivi asociați Lui în Biblie, care includ: Hristos (Matei 16:16), Dumnezeu (Ioan 1:1; 20:28), Fiul lui Dumnezeu (Ioan 3:16; 20:31; Rom. 1:3), Emanuel (Matei 1:23), Mielul lui Dumnezeu (Ioan 1:29), lumina lumii (Ioan 9:5), Mântuitor (Luca 2:11; Ioan 4:42), Cuvântul (Ioan 1:1, 14), Alfa și Omega (Apoc. 21:6), păstorul cel bun (Ioan 10:11), Împăratul Iudeilor (Matei 27:37), Domnul (Fapte 2:36), Rege al Regilor și Domn al Domnilor (Apoc. 19:16), Domnul slavei (1 Cor. 2:8), Sfântul lui Dumnezeu (Marcu 1:24), piatra din capul unghiului (Efes. 2:20), temelia (1 Cor. 3:11), Păstorul cel Mare (1 Petru 5:4), Fiul Preaiubit (Luca 3:22; 9:35).

Din aceste motive îndemnăm cititorul să creadă în Isus Hristos și să se supună voinței Lui. Aveți numai de câștigat, nu aveți nimic de pierdut. Mulți din ucenici au încetat să-L urmeze pe Isus, iar El a întrebat pe cei rămași: „Voi nu vreți să vă duceți?” Petru a răspuns: „Doamne, la cine să ne ducem? Tu ai cuvintele vieții veșnice; și noi am crezut și am cunoscut că Tu ești Sfântul lui Dumnezeu” (Ioan 6:66-69). De ce a fost scrisă această carte? Parafrazând cuvintele apostolului Ioan, a fost scrisă „pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:30-31).

Index

- Ascultare...27-28
Biblie...60-62
Biserică...38-43
Botez...29-34
Botezul nou-născutului...
..... 30-31
Cina Domnului...48-50
Credință... 25-26
Dragoste...13-14, 37
Duhul Sfânt...57-58
Dumnezeu Tatăl...6, 56
Evangheliism...44-45
Fond monetar, biserică...47
Har...22-25
Ispășire...16-19
Isus Hristos
    a doua venire...52-53
    cruce...16-19
    divinitate...6-9
    importanță...65-67
    înălțare...21-22
    încarnare...7-8
    învățături...12-14
    înviere...20-22
    miracole...9-11
    naștere...7-9
    neprihănire...14-16
    pre-existență...6
    ridicare la cer.....21-22
    viață...9-12
    Împărăția lui Dumnezeu...13
    Închinare...45-51
    Înviere...52-53
    Judecată...3, 53
    Maria...42-43
    Mărturisire...32, 42
    Miracole...58-59
    Misă...49
    Moarte...51-52
    Naștere din fecioară...7
    O dată mântuit,
        veșnic mântuit...34-35
    Papalitate...41-42
    Păcat...2-5
    Păcatul originar...31
    Pocăință...26-27
    Predestinare...29
    Preoție...42
    Premilenialism...55-56
    Propria voință...28-29
    Rai...53-54
    Reîncarnare...20,51
    Sfinți...37
    Slujire...43-44
    Stadiu intermediar...51-52
    Vechiul Testament...60-61
    Viața creștină...34-38
    Transsubstanțiere...49
    Trinitate...56-58

Cuprins

Ce este creștinismul?	1
Nevoia de mântuire	2
Mântuitorul din ceruri	5
Nașterea lui Hristos	7
Viața lui Hristos	9
Învățăturile lui Hristos	12
Neprihănirea lui Hristos	14
Ispășirea	16
Învierea lui Hristos	20
Mântuiți prin har	22
Credință	25
Pocăință	26
Ascultare	27
Propria voință	28
Botez	29
Viața creștină	34
Biserica	38
Slujire și evanghelizare	43
Închinarea	45
Viitorul	51
Trinitatea	56
Duhul Sfânt și miracolele	58
Sfintele scripturi	60
Un sumar al cărților Bibliei	62
Scripturile Noului Testament	62
Scripturile Vechiului Testament	64
Concluzie	65